GENDER HEART

OM UTSTÄLLNINGEN 4 5 ABOUT THE EXHIBITION

OM GALLERI SYSTER 6 7 ABOUT GALLERI SYSTER
av Therese Engström, Anja Örn och Sara Edström
by Therese Engström, Anja Örn och Sara Edström

UTSTÄLLNINGSKATALOG: EXHIBITION CATALOGUE:

KLAUDIA STOLL 10 11 KLAUDIA STOLL

KRISTINA ABELLI ELANDER 14 15 KRISTINA ABELLI ELANDER

ETT EGET RUM: 18 19 A ROOM OF ONE'S OWN
– ANDRA I VARANDRA – EACH OTHER IN OTHERS
introduktion av David Vikgren introduction by David Vikgren

– ANDRA I VARANDRA 22 23 – EACH OTHER IN OTHERS
presentation av föreläsarna: presentation of the lecturers:
Lisa Gålmark, Camilla Flodin och Helena Pedersen Lisa Gålmark, Camilla Flodin and Helena Pedersen

– ATT VARA OCH FORTSÄTTA 24 25 – TO BE AND REMAIN A
VARA FEMINISTISK AKTIVIST FEMINST ACTIVIST
presentation av föreläsaren presentation of the lecturer
Dagmar Kase Dagmar Kase

LILIBETH CUENCA RASMUSSEN 26 27 LILIBETH CUENCA RASMUSSEN

TAMARA DE LAVAL 30 31 TAMARA DE LAVAL

JILL PETERS 34 35 JILL PETERS

JULIA BONDESSON 38 39 JULIA BONDESSON

MUSEUM ANNA NORDLANDER 42 45 MUSEUM ANNA NORDLANDER

ADRIANA SALAZAR 46 47 ADRIANA SALAZAR

TEJAL SHAH 50 51 TEJAL SHAH

ELIAS BJÖRN 54 55 ELIAS BJÖRN

TACK TILL 58 58 THANKS TO

VÅNINGSPLAN 59 59 FLOOR PLAN

GENDER HEART

Det är med glädje och stolthet Galleri Syster tillsammans med Havremagasinet bjuder in besökaren till att ta del av Gender Heart – Genushjärta. Det är en utställning av Galleri Syster i Luleå som kommit till därför att vi, Galleri Syster, har känt det både lustfyllt och angeläget att göra en undersökning av och visa hur genusfrågor och feminism belyses och behandlas av internationella och nationella samtidskonstnärer; hur ett normkritiskt förhållningssätt kan formuleras i konsten.

I utställningen deltar nio konstnärer från Sverige, Indien, Colombia, USA, Filippinerna/Danmark och Tyskland. Vi har valt dem därför att vi ser att de i sina arbeten undersöker genusnormer i kultur och samhälle, hur genus påverkar våra liv och våra kroppar. De gestaltar hur frågor om genus kan kopplas till andra ämnen, till frågor som är aktuella i Sverige och i världen. I Gender Heart belyses dessa ämnen ur otaliga perspektiv; utan försnävande ord talar konsten direkt till oss och genom sitt öppna undersökande anslag leder den oss vidare i våra tankar, får oss att själva börja ställa oss frågor.

Utställningen har även en historisk anknytning: i ett samarbete med MAN (Museum Anna Nordlander) i Skellefteå har vi valt verk av två kvinnliga konstnärer som finns representerade i museets samlingar. Dessa två kvinnor var länge framträdande i Föreningen Svenska Konstnärinnor, grundad 1910; en förening som vi ser att vi, Galleri Syster, har likheter med: detta att när man upplever sig sakna vägar och forum tar man saken i egna händer och skapar, i gemenskap med andra, en plattform i samhället för det man vill nå ut med.

Till utställningen hör även workshops och föreläsningar, såsom ett heldagsseminarium där tre forskare och författare ytterligare undersöker vad som ingår i den maktdekonstruktion som feminismen innefattar. Dagen ägnas åt kritiken av Människan och Mannen som skapelsens mitt, konsten som möjligt uttryck för försoning mellan människa och natur, normalitet och makt i förhållandet mellan människor och djur och om djurs representation i samtida konst. Föreläsningarna dokumenteras och finns sedan att tillgå i utställningens studierum, Ett Eget Rum – ett rum där besökaren bjuds på möjligheter till vidare studier i utställningens tema.

En grundläggande existentiell, sociokulturell och samhällelig fråga är vem som får vara människa på vems villkor. Gender Heart visar att det finns många olika lager av möjliga förhållanden mellan arter, natur, kön, sexualitet och medvetenhet.

I mångfalden finns möjligheten: här kan en normbefriad människa stiga fram.

Galleri Syster is pleased and proud together with Havremagasinet to invite the visitor to Gender Heart. It is an exhibition by Galleri Syster in Luleå that has come about because we, Galleri Syster, have felt it both stimulating and important to carry out an investigation into and show how gender issues and feminism are presented and handled by contemporary international and Swedish artists and how a critical approach to norms can be expressed in art.

Nine artists are taking part in the exhibition, from Sweden, India, Colombia, USA, the Philippines/ Denmark and Germany. We have selected them because in their works they investigate gender norms in culture and society, how gender influences our lives and our bodies. They depict how issues to do with gender can be linked to other subject areas, to questions that are topical to them, in Sweden and in the world. In Gender Heart these subjects are spotlighted from countless perspectives. Without the constraints of words, art talks directly to us, and through its open, investigative impact it leads our thoughts further, gets us to begin to ask questions ourselves.

The exhibition also has historical aspects: in cooperation with MAN (Museum Anna Nordlander) in Skellefteå, we have chosen works by two female artists who are represented in the Museum's collections. These two women were for a long time prominent in the Association of Swedish Female Artists, founded in 1910 – an association in which we, Galleri Syster, see similarities to ourselves in that when we feel we have no roads, no forums, we take matters into our own hands and in collaboration with others create a platform in the community for getting across our message.

Workshops and lectures will also be held during the exhibition, for example a one-day seminar in which three researchers and writers further investigate the deconstruction of power that feminism entails. The day is devoted to a critique of Human and Man as the centrepiece of the Creation, art as a possible expression of reconciliation between mankind and nature, normality and power in the relation between people and animals, and about the representation of animals in contemporary art. The lectures will be documented and then made available in the exhibition's study room, A Room of One's Own – a room where the visitor is offered an opportunity to further study the exhibition theme.

One basic existential, sociocultural and social issue is: who may be human, and on whose terms. Gender Heart shows that there are many different layers of possible relations between species, nature, gender, sexuality and awareness.

In diversity there are opportunities: this is where a human free from norms can emerge.

GALLERI SYSTER

”Vi har alla ett gemensamt samhälleligt ansvar att ge frågan `Varför?´ tillräckligt utrymme” sade konstnären Nina Bondeson då hon hösten 2013 ställde ut på Galleri Syster.

”Varför?” är en fråga som leder diskussionen vidare, som kräver förklaringar och eftertanke, som sällan låter sig besvaras av enkla påståenden. Ett rättvist, demokratiskt och empatiskt samhälle är avhängigt av att enkla påståenden inte tillåts bli svaret på komplicerade skeenden. Samhällsdebatten bör myllra av ”Varför?” och ännu fler, aldrig helt färdiga svar.

Galleri Syster, det vi gör, är sprunget ur en stark vilja och lust: vi vill agera i samtiden; vara med och påverka debatten, göra den perspektivrikare, skarpare och samtidigt mänskligare. Vi vill göra skillnad. Vi är en feministisk förening och en scen för samtidskonst i Sverige. Vi ser att konsten har en unik förmåga att väcka nya frågor hos betraktaren, att föda nya tankegångar, att spegla människans tillvaro och samtiden ur nya perspektiv. Konsten är ett rum för människans många ”Varför?”, där både den existentiella och den samhälleliga dimensionen ryms. Galleri Syster är en mötesplats med konsten i centrum och med den som utgångspunkt skapar vi ett rum för samtal och diskussion. Vi ställer ut etablerade konstnärer men gärna också de som befinner sig i början av sin professionella konstnärsbana – men aldrig oss själva. Att vi arbetar icke-kommersiellt stärker konstens och vår position i det demokratiska landskapet. Vi har vår bas i Luleå. Som konstaktör i ett område utanför storstadsregionerna, med relativt få konstscener och med de stora konstinstitutionerna långt borta, ser vi nätverkande och samarbete både inom och utanför vårt län som nödvändiga för vitaliteten i vår verksamhet. Det ger oss inspiration och nya idéer, möjlighet att dela erfarenheter och att finna lösningar på problem. Det för oss vidare i vårt arbete. Vi är glada att i denna utställning samarbeta med Havremagasinet i Boden och MAN - Museum Anna Nordlander. Tillsammans kan vi åstadkomma mer än som enskilda aktörer; vi får ökad genomslagskraft och når en större publik och därmed stärks konstens roll som en medverkande kraft till det demokratiska samhället.

Galleri Syster är mer än ett galleri; för oss är det viktigt att slå vakt om vår verksamhet som ett konstprojekt och liksom vi i vårt utåtriktade arbete är prövande, undersökande och ifrågasättande är vi detsamma i vårt inre arbete. Vi omvärderar och utvecklar våra arbetsprocesser för att befinna oss i ett forskande tillstånd som påverkar urvalsprocesser och leder oss framåt. Genom att hela tiden vara öppna för förändringar utvecklar vi vår verksamhet och även oss själva. Galleri Syster ska vara en plattform för fortbildning och vår egen utveckling; som människor och som konstnärer.

I vår verksamhet ingår därför också mer experimentella utställningar, workshops, interna utbildningar och ungdomsverksamheten Lillasyster som riktar sig till konstintresserade ungdomar i Norrbotten. De som deltar i Lillasyster erbjuds möjlighet

"We all have a shared responsibility to the community to give sufficient space to the question 'Why?'" said artist Nina Bondeson in 2013 at her exhibition in Galleri Syster.

"Why?" is a question that furthers the discussion, requiring explanations and consideration, and seldom allowing answers in the form of simple statements. A just, democratic and empathetic society depends on refusing to accept simple statements serve as answers to complicated events. Social debates should resonate to "Why?" and to an even greater extent, answers that are never quite final.

Galleri Syster, what we do has emerged from a strong will and enjoyment: we want to act on today's stage; take part in influencing the debate, making it richer in perspectives, sharper yet more humane. We want to make a difference. We are a feministic enterprise and an acknowledged forum for contemporary art in Sweden. We can see that art has a unique ability to awaken new questions in the beholder, to bring about new trains of thought, to reflect human existence and the present day in new perspectives. Art is a space for people's many "Why?s" , accommodating both the existential and the social dimension. Galleri Syster is a meeting place with art at the centre, and starting from there, we create a platform for conversation and discussion. We exhibit established artists, but also welcome those starting out on their professional journeys – but never ourselves. The fact that we work non-commercially strengthens our position and that of the art in the democratic landscape. We are based in Luleå. As art workers in an area beyond the major cities, with relatively few art forums and far from the major art institutions, we see the need for networking and cooperation both in and outside our county to guarantee the vitality in what we do. It gives us inspiration and new ideas, opportunities to share experiences and find solutions to problems. It moves us forward in our work. In this exhibition we are happy to cooperate with Havremagasinet and MAN - Museum Anna Nordlander. We can achieve more together than as individual actors; we increase our impact and reach a wider public, which strengthens the role of art as a force contributing to democratic society.

Galleri Syster is more than a gallery: to us it is important to defend our activities as an art project, and just as our outgoing work is tentative, investigative and enquiring, so is our internal work. We re-evaluate and develop our work processes to reach an exploratory state that influences selection processes and leads us on. By constantly being open to change, we develop our activities and ourselves. Galleri Syster is to be a platform for continual learning and our own development; as people and as artists.

Our activities therefore include more experimental exhibitions, workshops, internal training and our youth initiative Lillasyster, aimed at young people in Norrbotten who are interested in art. Those who take part in Lillasyster are offered exhibiting

att ställa ut i vårt galleri, en professionell konstnär som mentor för sin konstnärliga utveckling och ett utbud av workshops och kurser i konst.

När vi 2006 startade vår verksamhet var det i en nio kvadratmeter stor utställningslokal på Kronan-området utanför Luleå centrum. Nu finns vi sedan 2013 centralt i stan, i betydligt större lokaler som vi delar med den fria gruppen Teater Scratch, vars verksamhet liksom vår vilar på feministisk grund. I ett fruktbart samarbete utmejslar vi våra feministiska profiler allt tydligare och ordnar tillsammans workshops, föreläsningar, feministisk after work, feministfester och lunchdisco. Allt med vårt gemensamma mål för ögonen: att genom teater och konst, genom samtal och diskussioner, genom att utmana och omkonstruera normerna kring maktordning och professionalitet genusmedvetandegöra människor.

Anja Örn, Sara Edström och Therese Engström / Galleri Syster

Systerbilder: Nina Bondesons vernissage 2013 / Force Feedback med bl a Pella Kågerman, Aron Rantatalo och Thomas Hämén 2014 / workshop med Valeria Montti Colque i hennes verk på Galleri Systers Val 2011 / Catti Brandelius som Magnus Svensson på vernissage 2013 / Roses & Beans på Feministisk after work 2012 / workshop med Lisa Nyberg 2012

space in our gallery, a professional artist as mentor for their artistic development and a range of workshops and art courses.

When we started our activities in 2006, it was in a nine square metre exhibition room in the Kronan area just outside Luleå town centre. Now we have been based in the centre of town for just over a year, in considerably larger premises that we share with the free theatre group Teater Scratch, whose activities, like ours, rest on a feministic base. In fruitful cooperation, we stake out our increasingly distinct feministic profiles, together arranging workshops, lectures, feministic after work, feminist parties and lunchtime discos. All this with our sights set on our common goal: through theatre and art, through conversations and discussions, by challenging and replacing the norms that surround power structures and professionalism, to increase people's gender awareness.

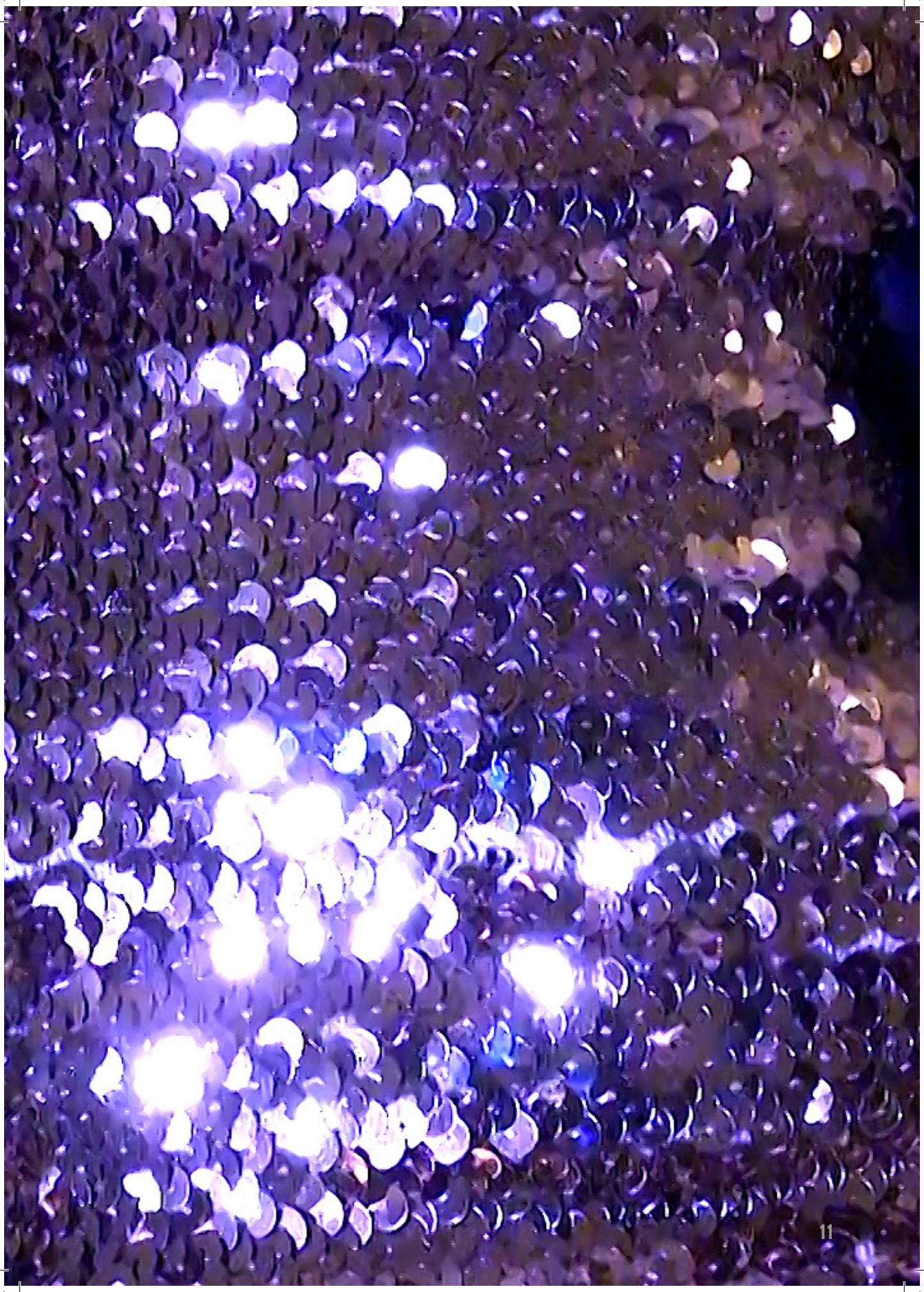
Anja Örn, Sara Edström and Therese Engström / Galleri Syster

Syster-pictures: Nina Bondeson's opening 2013 / Force Feedback with Pella Kågerman, Aron Rantatalo and Thomas Hämén 2014 / workshop with Valeria Montti Colque in her piece at Galleri Systers Val 2011 / Catti Brandelius as Magnus Svensson at the opening 2013 / Roses & Beans at Feministic after work 2012 / workshop with Lisa Nyberg 2012

KLAUDIA STOLL

KLAUDIA STOLL

Född 1968 i Rastatt, Tyskland
Bor och verkar i Saarbrücken och Berlin

Klaudia Stoll beskriver sitt konstnärskap med orden: Alltid lekande! Gränsöverskridande! Hennes arbeten rör sig kring frågor om identitet, det fysiska och tillvaron och utvecklas ur hennes upplevelser, det hon erfar och känner och ämnen som berör henne på något sätt.

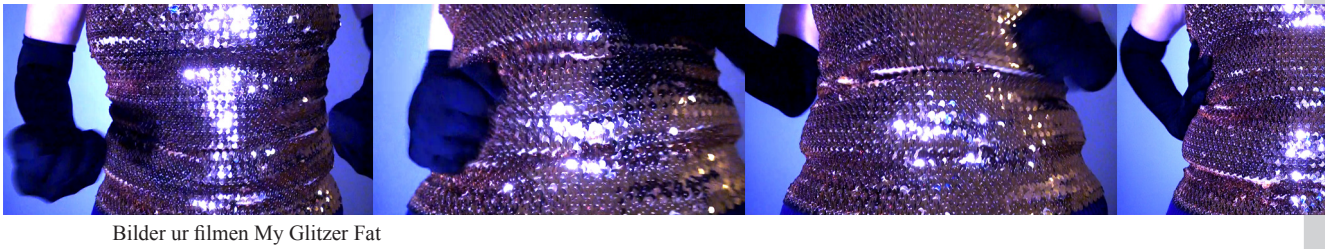
I videon My glitzer fat (Mitt glittrande fett) riktar hon kameran mot det hon upplever som sina problemområden: hennes bröst, mage och höfter. De mjuka små fettkuddarna och valkarna rör sig rytmiskt, nästan som i en magdans, medan hon trummar på dem och försöker att bearbeta dem som om de var ett skulpturalt konstverk. Videon skapades under en en timmes lång inspelning, där hon ifrågasatte våra kropps- och skönhetsideal.

Kultur, religion, mode och tidsandan påverkar våra liv, vårt beteende och våra kroppar på olika sätt genom utbildning, familj, samhälle och media. Den stora frågan är vilken sorts stil, vilket uttryck, vilket mode och vilken kropp jag kan välja och i vilken utsträckning mina val är medvetna respektive omedvetna. Vem kommer jag att vara? Vem är du? Hur definierar du dig själv? Hur identifierar du dig med den grupp du hör till? Är kroppen en levande, iscensatt skulptur? Klaudias arbete behandlar och leker med könsroller.

Den mänskliga visionen och samhällets mål är att upprätthålla och försvara varje människas lika värde. Men ser du till fakta är verkligheten världen över betydligt mer komplex. Klaudia exemplifierar med konstvärlden: i nästan alla grupputställningar utgör kvinnorna mindre än 50 % av de deltagande konstnärerna, försåvitt temat för utställningen inte är ett feministiskt ämne. Kvinnliga konstnärer är underrepresenterade i museernas samlingar och på gallerier idag, liksom de har varit historiskt sett. (Såsom Guerilla Girls har påpekat i sin forskning ända sedan 1985.)

Klaudia anser att all konst är politisk. Ett prövande. En sorts sammanbrott. Hon refererar till de radikala och politiska aspekterna av Christoph Schlingensiefs konst och uttrycker att konst måste vara socialt engagerad; att konstnärer måste reflektera över samhället. ”Jag kan inte vara stum inför de frågor som omger mig. Jag behöver kommentera det och jag måste fundera över hur jag kan förändra världen. Jag tror naturligtvis inte att det är lätt att förändra den, men jag tror att konstnärer åtminstone ska försöka göra det.” Men hon tror inte på att konst kan leverera färdiga svar på samhälleliga frågor.

Klaudia säger: ”För mig har konst inga svar. För mig är konst en poetisk reflektion.”

Bilder ur filmen My Glitzer Fat

KLAUDIA STOLL

Born 1968 in Rastatt Germany
Lives and works in Saarbrücken and Berlin

Klaudia Stoll describes her art practice as: Always playing! Cross over! Her work revolves round questions about identity, physicalness and being, and evolves from the things she experiences, from things she is feeling, and things that concern her in one way or another.

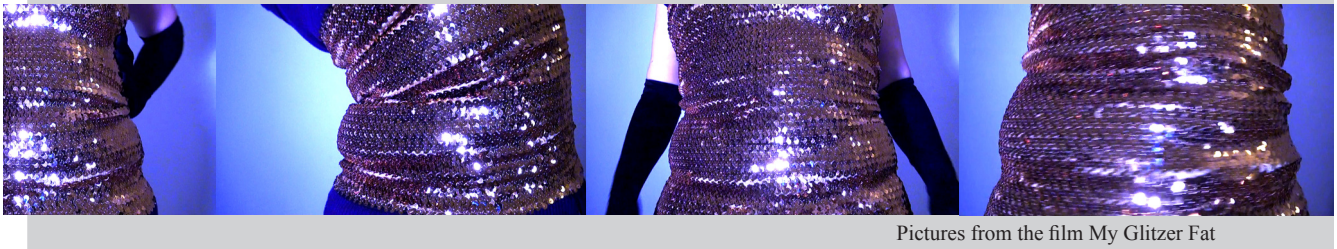
In the video "My glitzer fat" she is staging her problem zones: her breasts, belly and hips. The fat pads and love handles are moving rhythmically almost like in a belly dance while she with her hands is hitting them to a rhythm and tries to work them like a sculptural piece of art. This video was created during a one-hour workout session in front of the camera while questioning body and beauty ideals.

Culture, religion, fashion and the spirit of times influence our lives, our behavior and our bodies in different ways through education, family, society and media. The big question is what kind of style, expression, fashion and body can I choose and how much of my choices are conscious or unconscious? Who will I be? Who are you? How do you define yourself? How do you identify with the group you belong to? Is the body a living staged sculpture? Klaudia's work plays with gender norms.

The human vision and the society's aim is to uphold each individual's equal value. However, when you check the facts the reality is very complex across the world. Klaudia exemplifies with the art world: in almost all group exhibitions women represent less than 50 percent of the artists, unless the subject of the show is a feminist one. Women artists are underrepresented in museum collections and galleries today, as they have been historically. (As Guerilla Girls has pointed out in their research since 1985).

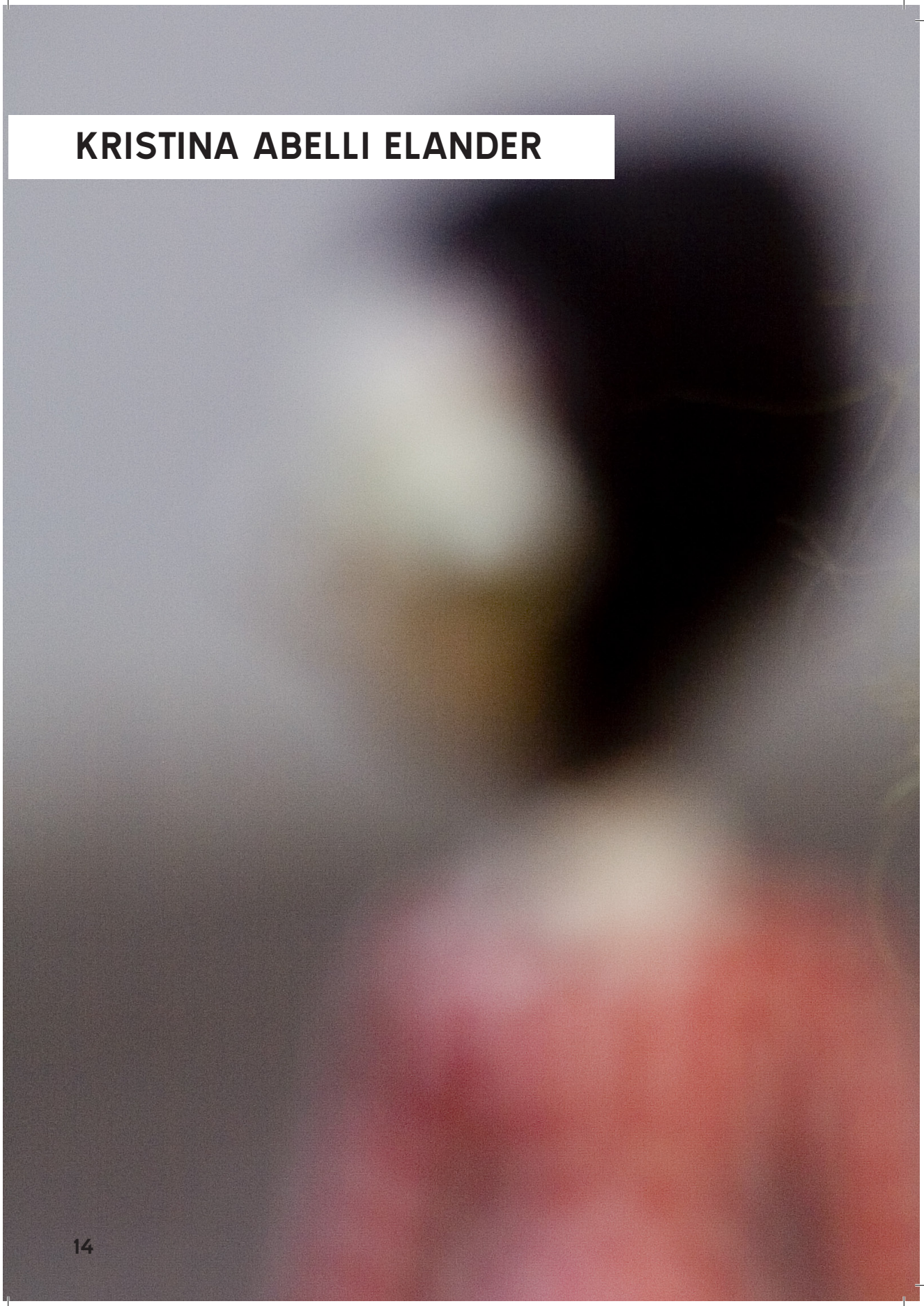
Klaudia believes that all art is political. Trial and Error. A kind of collapse. Klaudia refers to the radical and political aspects in the art of Christoph Schlingensief and expresses that art needs to be engaged; artists need to reflect the society around them. "I can't stay mute to the things that surround me. I need to comment on that, and I need to think about how to change the world. Of course, I don't believe that it's easy to change the world. But I do believe that the artists should at least try."
But she doesn't believe that art can deliver answers to social questions.

Klaudia says: "For me art has no answer. For me art is a poetic reflection."

Pictures from the film My Glitzer Fat

KRISTINA ABELLI ELANDER

KRISTINA ABELLI ELANDER

Född 1952 i Stockholm
Bor och arbetar i Stockholm och Öllösa Gamla Skola

”Tänk på hur du censurerar dig själv… ” är ett uttalande av Sara Arrhenius som Kristina Abelli Elander ständigt återkommer till.

Kristinas konstnärliga arbete börjar oftast med en idé som först efter en lång process tar form. Hon vill vänta så länge som möjligt med att besluta om själva gestaltningen, vilket leder till en lätt stress, ovisshet och spänning som hon försätter sig i för att inte utesluta de möjligheter som kan dyka upp under vägen i arbetet.

Länge var hennes största drivkraft ilska över rådande könsmaktsordning, och hon säger att hon ”ville ge betraktaren på käften”. Under senare år har hon låtit andra stämningar och tankar få plats i sin bildvärld.

I Gender Heart visar hon verk från sitt ständigt pågående projekt Alien Works. Kristina startade med Alien Works runt 2005. Projektet sprang ur hennes funderingar över myter och figurer som förekommer inom populärkulturen. Alienfiguren intresserade henne särskilt och hon ville se sin omvärld genom en Aliens ögon. Som Alien-figuren i populärkulturen framställs är den obegriplig och skrämmande för människan genom sin a-sexualitet och brist på sexuellt begär, kombinerat med sin höga intelligens och avancerade tekniska kunskap. En Alien är ett hot mot människans maktordning.

För många år sedan såg Kristina en utställning av Josabeth Sjöberg, som levde under 1800-talet. I detaljerade teckningar skildrade hon vardagslivet i såväl 1800-talets fattig-Stockholm som i borgerliga kretsar. Josabeth Sjöbergs teckningar gjorde ett bestående intryck på Kristina då de utstrålade en stor angelägenhet och närvaro. Fortfarande försöker Kristina se omvärlden genom Josabeth Sjöbergs ögon.

Kristina menar att konsten är en av de få mentala frizoner som fortfarande finns kvar: inom konsten kan man filosofera, tänka kritiskt och ställa obekväma frågor utan att det finns något direkt nyttotänkande. Hon anser inte att det är konstnärernas plikt att med sin konst påverka samhället, men säger att om man vill lyfta olika frågor så är konsten ett utmärkt redskap för detta. Hon exemplifierar med Pussy Riots aktioner som visar att konsten i en diktatur kan ses som en livsfarlig kraft som måste motarbetas med alla medel.

Som konstnär kan det vara svårt att formulera sina frågor: det kan ta en livstid att ställa dem och att finna svar är en ynnest. Kristina säger: ”Om du ställer dina frågor kan du riskera att aldrig få de där svaren som du traktade så hårt efter, som kanske varit drivkraften, men det är det ändå värt att ställa frågorna.”

Bilder: Alien (detalj) / Prinsessor utan panik

KRISTINA ABELLI ELANDER

Born 1952 in Stockholm
Lives and works in Stockholm and Öllösa Old School

"Think how you censor yourself ... "are words by Sara Arrhenius to which Kristina Abelli Elander repeatedly returns.

Kristina's artistic work often begins with an idea that develops in a long process. She wants to wait as long as possible with her decision on the actual presentation, which can easily lead to slight stress, uncertainty and tension, to which she exposes herself so as not to exclude the opportunities that may arise along the road.

For a long time, her main driving force was rage over the existing gender-based power structure, and she says that she wanted to "give the observer a punch in the teeth". In later years she has made room for other voices and thoughts in her imagery.

In Gender Heart she exhibits works from her constantly ongoing project Alien Works. Kristina started Alien Works around 2005. The project emerged from her reflections on myths and figures in popular culture. The Alien figure interested her particularly and she wanted to see her world through the eyes of an Alien. The way the Alien figure is presented in popular culture, it is incomprehensible and frightening to people through its asexuality and lack of sex drive, in combination with its high intelligence and advanced technological expertise. An Alien is a threat to the human power structure.

Many years ago, Kristina saw an exhibition by Josabeth Sjöberg, who lived in the 19th century. In detailed drawings she shows everyday life in both the poverty-stricken Stockholm of the 19th century and in its genteel society. Josabeth Sjöberg's drawings made a lasting impression on Kristina, glowing with empathy and presence. Kristina still tries to see her world through Josabeth Sjöberg's eyes.
Kristina feels that art is one of the few mental free zones that remain: in art you can philosophise, think critically and ask thorny questions without having any directly utilitarian purpose. She does not consider it the duty of artists to affect society with their work, but says that if you want to put focus on an issue, art is an excellent tool for doing it. She gives the example of Pussy Riot's actions, which show that art in a dictatorship can be seen as a lethal threat that must be counteracted by any means possible.

As an artist, it can be difficult to phrase your questions: it can take a lifetime to ask them and to find answers is a blessing. Kristina says: "if you ask your questions you risk never getting the answers you so fiercely sought, which perhaps motivated you, but it is still worth asking the questions."

Pictures: Alien (detail) / Princesses Without Panic

ANDRA I VARANDRA

Seminariedag 15/11 och därefter dokumentation i ETT EGET RUM
Tre föreläsningar ägnat kritiken av
Människan och Mannen som skapelsens mitt.

Kära läsare,

kanske blir aldrig tanken på det Andra – ett tänkt underordnat i förhållande till ett snusförnuftigt manligt normativ – så skarpt avgränsat och samtidigt så ambivalent undandragande som i synen på och förhållandet till djur och natur. Extra tydlig blir kanske ambivalensen i en norrbottnisk kontext. Den historiska självbilden stoltserar här bredbent i föreställningen om naturlig samklang till skog, älv och vidder som en konsekvens av en förment tillkomst under naturens karaktärsdanande villkor. Samtidigt, och det är förstås de flesta smärtsamt medvetna om, betingas denna samklang av patriarkal nybyggaranda, viltvårdsiver och aggressiva gruvetableringar. Betänka bara, för att nämna ett, uttrycket ”Klondike”. Här i Norrbotten användes det allt som oftast i samband med gruvprojektering och med den sorts paradisiska konnotation som ska uttrycka ändlös tillgång och högsta-vinsten-peppen. Men hur horribel och naiv framstår inte denna cowboyromantik i historisk backspegel, där folkmord, naturskövling och kolonial profithunger alltjämt följer i dess spår. Allt om allt ett paradoxalt och destruktivt romantiserande av den starkes hierarkiska rätt att bruka ”Guds åker”: berg skall brytas, älvar dämmas, skogen tuktas, djur och de djurlika andra hägnas.

Jomensåatt.

Att tänka kring djur och natur är att radikalt ge det invanda och etablerade huvudbry. Det är att vända upp och ner på inte minst humanistisk idétradition, maktordning och materialitet på sätt som ofta undandrar sig vedertagna kategorier och inte alltid enkelt låter sig fångas av vare sig traditionell humaniora eller konventionella återgivningsformer. Att konsten här kan och bör utgöra ett tvärvetenskapligt gränsutrymme som liksom inget annat förmår iscensätta denna komplexitet, som att gestalta och omförhandla vårt djuriska som samhälleliga vara, ser jag som själva dess existensberättigande. Extra roligt har det därför varit för mig som poet och konstnär att ha getts fri händer att sätta samman detta i vilket jag kunnat förena ett högst trevande och svårartikulerat eget utforskande genom ett antal akademiska inriktningar vars samlade uttryck ännu söker sina former. Eftersom jag kom in relativt sent i arbetet med Gender Heart har jag sett koordinerandet av föreläsningarna som en möjlighet att ytterligare problematisera – ja, störa, rent av! – den feministiska grund vilken Galleri Syster arbetar utifrån. Genom

A ROOM OF ONE'S OWN

EACH OTHER IN OTHERS

Seminar day 15/11 and thereafter a documentation in A ROOM OF ONE'S OWN. Three lectures devoted to the critique of Human and Man as the center of creation.

Dear reader,

It is possible that the thought of the Other – a supposed subordinate to the ever-so-sensible manly norm – is never as sharply outlined and at the same time as ambivalently unassuming as in the view towards and relationship to animals and nature. The ambivalence is perhaps extra distinct in the Norrbotten context.

The historical self-image here swaggers astride the notion of a natural harmony with forests, rivers and vast expanses that is consequence of the supposedly original character-building terms of nature. At the same time, and most are of course painfully aware of it, this harmony is conditioned by patriarchal pioneering spirit, game conservation fervour, and aggressive mine start-ups. Reflect, for example, on the term "Klondike". Here in Norrbotten it is most often used in connection with mine projects and in a sort of paradisiac connotation meant to convey an eternal asset and a jackpot kick. In historical hindsight though, how unpleasant and naive this cowboy romanticism seems, as genocide, the rape of nature and colonialist thirst for profit still follow in its tracks. All in all, a paradoxical and destructive romanticising of the hierarchical right of the strong to harvest "God's fields": mountains are to be mined, rivers dammed up, forests forced into submission, animals and animal-like others driven into enclosures.

Yes-but-then.

To reflect on animals and nature is to radically confront the customary, the established. It turns things upside down, not least the humanistic tradition of ideas, the power structure and materialism, in a way that often eludes accepted categorisation, and is not always easily captured either by traditional humanities or conventional means of representation.

I see it as the very justification for the existence of art that it can and should constitute an interdisciplinary interface, which like no other medium manages to depict this complexity, as if to transform our animal and social being. Therefore, it has been extra enjoyable for me as a poet and artist to have been given free rein to assemble this, where I have been able to combine my own highly tentative research, something difficult to articulate, through a number of academic disciplines whose overall expression is still finding its form. Because I came into the Gender Heart project relatively late I have seen the coordination of lectures as an oppor-

ETT EGET RUM

att inkludera andra varelser och naturen i etablerade emancipatoriska strategier bildas, så ser jag det, ett slags nod genom vilken anspråken drivs, ställs på sin spets och, som sker här, ges förnyad aktualitet. Men inte bara förmår våra inbjudna föreläsare med sina forskar- och författargärningar visa på vårt ofta fett motsägelsefulla handlande gentemot andra levande och den projektionsyta vi kallar Natur. Utan, ja, viktigare, dessa förmår – b.la. av det senkapitalistiska samhället, konstnärlig gestaltning eller kategorin ”människa” – att formulera en kritik som pekar ut riktningar om och till och med utöver ett icke-mänskligt perspektiv. Inte minst handlar allt detta, menar jag, om ett oupphörligt arbete för sensibilitet, empati, resursfördelning och modet att söka det ”Andra i varandra” som den feministiske teoretikern Donna Haraway så träffsäkert uttrycker det i essän När arter möts. En för sammanhanget passande formulering – Andra i varandra – därför att den i all enkelhet gestaltar ett koncentrat av ett processuellt språkarbete, materiellt utforskande och filosofisk konstellation. Essäistisk rörlighet och blivande utgör ett perfekt drillande för intentionerna bakom detta sammanhang. Förhoppningen, kära läsare, är naturligtvis att dessa föreläsningar ska berika upplevelsen av utställningen i stort. Men likväl ge ytterligare ingångar och uttryck mot vilka en breddad feministisk kritik som konstnärlig praktik utöver en antropocentrisk norm kan ta vid och växa.

För att vidare motverka enhetlighet och pedagogisk pendang har seminarierna placerats in som lika delar självständiga som disparata händelser – vart och ett av dem sker alltså i ett nytt rum – och samtidigt som en integrerad del av utställningen Gender Heart i stort. Vi tar alltså med stolen i pausen och förflyttar oss från en plats till en annan i Havremagasinet. Och när vi nu ändå är igång så ställer vi i ordning ETT EGET RUM åt dig. Här, kära läsare, ska du ta utrymmet i anspråk, se de dokumenterade föreläsningarna i lugn och ro, läsa vidare och göra av föreläsarnas, forskarnas och föregångarnas texter drömmen beboelig.

Penna, papper och andra verktyg finns på bordet.

Mvh,
David Vikgren / Galleri Syster

A ROOM OF ONE'S OWN

tunity to further problematise – disrupt even! – the feministic base from which Galleri Syster works. By including other beings and nature in established emancipatory strategies, there forms, as I see it, a sort of node through which claims are pursued, scrutinised, and as we see here, given renewed topicality.
However, not only do our invited lecturers with their research and literary merits manage to spotlight our often coarsely contradictory actions towards other living things and the backdrop we call Nature: they - more importantly – manage, among other things concerning late capitalistic society, artistic presentation or the category "human" – to formulate criticism that points the direction to do with and even in addition to a non-human perspective. All this, in my opinion is not least about unceasing work for sensibility, empathy, division of resources, and the courage to seek the "Other in each other", as the feminist theoretician Donna Haraway so succinctly put it in her essay When species meet. The choice of words is appropriate to its context – the Other in each other– because in all its simplicity it represents a concentration of linguistic processing, material research and philosophical constellation. Essayistic mobility and becoming form a perfect drill for the intentions behind this context. The expectation, dear reader, is naturally that these lectures will enrich the overall experience of the exhibition.

And equally, give further approach routes and expressions toward which a broadened feminist criticism as artistic practice in addition to an anthropocentric norm can take over and grow. To further counteract uniformity and didactic connotations, the seminars have been placed as free-standing, and in equal measure disparate, events – each therefore taking place in a new venue – and at the same time as an integral part of the exhibition Gender Heart in sum. Therefore we take our chairs in the break and move from one place to another in Havremagasinet.And while we are at it, we prepare Afor you. Here, dear reader, you are to claim the space, see the documented lectures at your leisure, read on and from the lecturers', researchers' and predecessors' texts make the dream inhabitable.

There are pens, papers and other instruments on the table.

Best regards,
David Vikgren / Galleri Syster

ANDRA I VARANDRA

Seminariedag 15/11 och därefter dokumentation i ETT EGET RUM
Tre föreläsningar ägnat kritiken av
Människan och Mannen som skapelsens mitt.

LISA GÅLMARK:
MÄNNISKAN HON

I sin bok *Skönheter och odjur* (2005) diskuterar Lisa Gålmark normer, normalitet och makt i förhållandet mellan människor och djur utifrån exempel från konst, film och skönlitteratur. I denna föreläsning, ”Människan Hon”, tillämpas särskilt begreppen antroandrocentrism och hyperexploatering på verk av bland andra författaren Sven Lindqvist och konstnären Jessica Hallbäck: I svenska språket är människan en hon, fastän människan aldrig varit en hon. Vilken pusselbit fattas för att förstå den europeisk-patriarkala definitionen av människan?

Lisa Gålmark är historiker, författare och debattör i frågor om veganism, feminism, djurrätt mm.

HELENA PEDERSEN:
DJUR I SAMTIDA KONST: KRITISKA POSTHUMANISTISKA PERSPEKTIV PÅ ”OSS” OCH ”DEM”

Inom kulturstudier, liksom inom andra humanistiska och samhällsvetenskapliga områden, finns ett starkt växande intresse för att utforska djurens roller och betydelser i människans kultur och samhälle. I sin föreläsning fokuserar Helena Pedersen på maktrelationer mellan människa och djur i olika former av konstnärlig gestaltning - från Joseph Beuys *Coyote* (1974) till David Lynchs *Eat My Fear* (2000). Det dessa konstnärliga uttryck har gemensamt är att de på olika sätt väcker frågor om gränsdragningar mellan arter, maktrelationer, identitet, och subjektskapande. Genom att presentera en rad exempel från den samtida konstscenen diskuterar föreläsningen vad det kan innebära att försöka synliggöra djurs närvaro, subjektivitet och livssituation i konstnärlig praktik och teori. Erbjuder dessa konstverk nya sätt att konfrontera djurförtrycket, eller befäster de bara djurens position som resurser för människans syften?

Helena Pedersen är docent i pedagogik och lektor vid Stockholms universitet. Hennes forskningsfält är kritiska djurstudier, kritisk teori, utbildningsfilosofi och posthumanism.

CAMILLA FLODIN:
ATT UTTRYCKA DET UNDANTRÄNGDA

Camilla Flodin föreläser med utgångspunkt i sin avhandling *Att uttrycka det undanträngda* om 1900-talsfilosofen Theodor W. Adornos syn på konsten som möjligt uttryck för en försoning mellan människa och natur. Föreläsningen belyser relevansen av Adornos idéer i klimatkrisens tidevarv och tolkar några samtida verk i ljuset av dessa idéer.

Camilla Flodin är filosofie doktor i estetik och verksam vid Filosofiska institutionen, Uppsala universitet.

EACH OTHER IN OTHERS

Seminar day 15/11 and thereafter a documentation in A ROOM OF ONE'S OWN. Three lectures devoted to the critique of Human and Man as the center of creation.

LISA GÅLMARK:
THE HUMAN SHE

In her book Skönheter och odjur *(Beauties and Beasts) (2005) Lisa Gålmark discusses norms, normality and power in the relationship between humans and animals based on examples from art, film and literature. In this lecture, "The Human She", she particularly addresses the terms anthro-androcentrism and hyper-exploitation in works by among others the writer Sven Lindqvist and the artist Jessica Hallbäck: in the Swedish language, the word människa meaning human being is feminine, even if the person has never been as she. What is the missing link to understanding the European patriarchate definition of a person?*

Lisa Gålmark is a historian, writer and debater on issues such as veganism, feminism, animal rights, etc.

HELENA PEDERSEN:
ANIMALS IN CONTEMPORARY ART: CRITICAL POST–HUMANITARIAN PERSPECTIVES ON "US" AND "THEM"

In cultural studies, as in other humanistic and social science areas, there is fast growing interest in exploring the roles and significance of animals in human culture and society. In her lecture, Helena Pedersen focuses on power relationships between people and animals in different forms of artistic presentation – from Joseph Beuys's Coyote *(1974) to David Lynch's* Eat My Fear *(2000). What these artistic expressions have in common is that they bring up in different ways questions of the demarcations between species, power relations, identity and the creation of subject. By presenting a number of examples from the contemporary art scene, the lecture discusses what it may entail to attempt to visualise the presence, subjectivity and life situation of animals in artistic practice and theory. Do these artworks offer you ways to confront the repression of animals, or do they simply confirm the position of animals as resources for human purposes?*

Helena Pedersen is a Senior Lecturer in Education, and a lecturer at Stockholm University. Her research fields are critical animal studies, critical theory, educational philosophy and post-humanism.

CAMILLA FLODIN:
EXPRESSING THE REPRESSED

Camilla Flodin's lecture is based on her dissertation Att uttrycka det undanträngda (Expressing the Repressed) on the views of the 20th-century philosopher Theodor W. Adorno on art as a possible expression of reconciliation between mankind and nature. The lecture looks at the relevance of Adorno's ideas in this time of climate crisis, and interprets some contemporary works in the light of these ideas.

Camilla Flodin is a PhD in aesthetics, working at the Department of Philosophy, Uppsala University.

ATT VARA OCH FORTSÄTTA VARA FEMINISTISK AKTIVIST

Föreläsning 8/11
och därefter dokumentation i ETT EGET RUM

DAGMAR KASE

Aktivism kan ta sig många olika former; det kan handla om att skriva en artikel om mångfald, eller bojkotta vissa företag men också om att spraya graffiti. Att använda icke-stereotypiska exempel när en håller föreläsning och att övertyga regeringar att ändra på lagstiftning. Att göra konst som utmanar och flyttar gränser är ett sätt att få ut sitt budskap både globalt och lokalt.

En av de största utmaningarna en möter är hur en ska kunna vara, och fortsätta vara, en feministisk konstnär och aktivist - eller som i Dagmar Kases fall, en queer vegan-feminist-aktivist - när de feministiska och veganska frågorna anses marginella och oviktiga – i såväl konstvärlden som samhället i övrigt.

Målet med Dagmars föreläsning är att göra begriplig och synliggöra den oro som uppstår då kvinnor stärks och tar större plats och vilka olika strategier som kan användas för att bekämpa och dämpa denna oro. Dagmar utgår från exempel i sina egna kreativa projekt och inbjuder publiken till att reflektera och diskutera tillsammans med henne.

Dagmar Kase är estländsk konstnär, gästföreläsare vid Estlands Konstakademi, feministisk aktivist och kulturarbetare. Hon är medlem av AtGender - Europeiska Förbundet för Genusforskning, Utbildning och Dokumentation; Kvinnliga Filosofers Förbund i Finland, Estländska Konstnärsförbundet och Estländska Vegansällskapet. Dagmar har varit med och startat festivalerna Lady Fest Tallinn och "Feminists Arrive at Three". Hon har ägnat sig åt samhället och genusnormen i flertalet utställningar, festivaler, konferenser och publikationer i Estland och utomlands. Dagmar kombinerar teori och praktik och på senare år har hon utforskat konstruktionen och dekonstruktionen av identitet och stereotyper, könsroller och uppfattningar om kön, framför allt inom utbildningsväsendet. Hon arbetar främst med video, fotografi, teckning och text.

HOW TO BE AND REMAIN A FEMINIST ACTIVIST?

Lecture 8/11
and thereafter a documentation in A ROOM OF ONE'S OWN

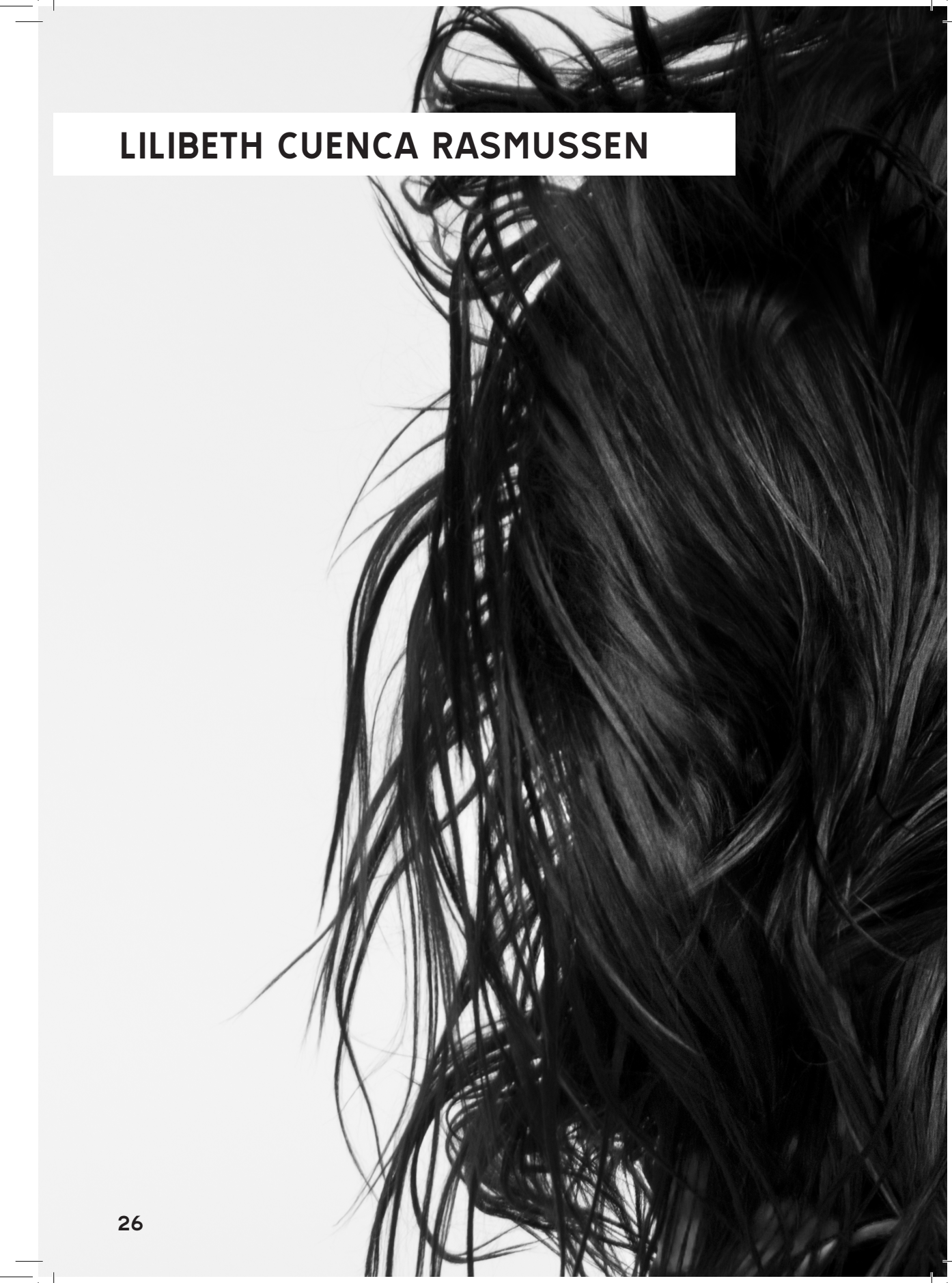
DAGMAR KASE

Activism can have different forms; it can be about writing an article about diversity or boycotting of certain companies but also about drawing graffiti. To use non-stereotypical material when giving a lecture and to persuading governments to change laws. Making art that challenges and pushes the boundaries is one way to spread the word both locally and globally. But one of the greatest challenges one meet is, how to be and remain a feminist artist and activist – or as in Dagmar Kase's case, a queer-vegan-feminist-activist - when vegan queer feminist discourses are considered marginal and unimportant – in the art world as well as in society in general.

The goal of Dagmar's talk is to make clear and visible the continuing anxieties surrounding women's empowerment, and the processes that are used to quell these anxieties, as well as feminist responses, as activists and interventionists. Dagmar uses examples from her own projects and invites the audience to participate in discussions and reflections.

Dagmar Kase is an Estonian artist, guest lecturer at Estonian Academy of Arts, feminist activist and cultural worker. She is a member of AtGender - The European Association for Gender Research, Education and Documentation; Association for Women and Feminist Philosophers in Finland, Estonian Artists' Association and Estonian Vegan Society. Dagmar is a co-founder and co-organizer of festivals LadyFest Tallinn and Feminists arrive at three. In a number of exhibitions, festivals and conferences, and also in different publications in Estonia and abroad she has reflected on the essence of society and gender. Dagmar combines theory and practice, and in the recent years the main central questions have been construction and deformation of identity and gender stereotypes, gender roles and gender perceptions, foremost within the educational system. She works mainly with moving image (video), still image (photo, drawing) and text.

LILIBETH CUENCA RASMUSSEN

LILIBETH CUENCA RASMUSSEN

Född 1970 i Manila, Filippinerna
Bor och verkar i Köpenhamn, Danmark

Lilibeth Cuenca Rasmussen arbetar främst med performance för att undersöka en mängd frågor som gäller genus, identitet, socio-kulturella relationer i olika sammanhang, frågor om tillhörighet och hemvist. I sina verk utforskar Lilibeth hur jaget är konstruerat genom att sätta fingret på de skillnader som finns i rollspelet mellan manligt - kvinnligt. Hennes föreställningar innehåller ofta skriven text, sång, komponerad musik och koreografi tillsammans med tydligt betydelsebärande visuella element, så som hennes specialdesignade kostymer.

Afghan Hound är ett verk som innehåller fyra rollfigurer, fyra röster från Afghanistan. Det handlar om könsrollernas komplexitet i kulturer där män och kvinnor lever åtskilda och där maskuliniteten är överordnad. När sexualiteten är undertryckt utvecklas nya former av könsroller och genusidentiteter. Dessa identiteter, som drivs fram av ett samhälles traditioner och kultur, förkroppsligas i Afghan Hound.

De fyra berättelser som vi möter i verket tar form genom en kombination av musik och sång, och koreografin har sin utgångspunkt i kostymerna som är gjorda av hår och inspirerade av afghanhundar. Förändringen och förvandlingen av genusidentiteten mellan de olika karaktärerna sker genom det sätt Lilibeth använder kostymen och låter den symbolisera olika sexualiteter och identiteter. Några av dessa identiteter är dolda och undertryckta, andra utstrålar makt och tvång.

Första sångens text består av citat från den afghanske aktivisten, skribenten och exilpolitikern Malalai Joya medan den andra sången berättar historien om en Bacha Bazi, det vill säga en ung pojke som tränas upp till att agera som flicka, att dansa för män och också till att fungera som sexslav; den tredje karaktären visar upp ett kraftfullt manligt uttryck och maskulin auktoritet; och den sista karaktären är en före detta Basha Posh, en flicka som uppfostrats till pojke då det inte funnits någon son i familjen.

Afghan Hound för fram undanträngda röster och försöker berätta historier från den afghanska kulturen och traditionen genom att utmana den stereoptypa och nedvärderande västerländska synen på Arabvärlden.

/ Katerina Gregos, curator för danska paviljongen på Venedigbiennalen 2011

Bilder: Hair (beskuren) / FAN / dead woman walking

LILIBETH CUENCA RASMUSSEN

Born 1970 in Manila, Philippines
Based in Copenhagen, Denmark

Lilibeth Cuenca Rasmussen works primarily with performance to explore a variety of issues such as gender, identity, socio-cultural relations in different contexts, as well as questions of home and belonging. Her work explores how the self is constructed, pinpointing the differences that are inherent in male/female role-play. Rasmussen's productions often involve scripted texts and songs, composed music, choreography as well as precisely articulated visual elements such as specially designed costumes.

Afghan Hound is a performance that includes four impersonations of voices from Afghanistan. It addresses the complexities of gender in cultures where men and women live segregated, and masculinity rules. When sexuality is repressed, new constructions of gender develop. These genders, which are impelled by the traditions of a given society and culture, appear and transform in Afghan Hound.

The four stories that unfold in the performance are recounted through a combination of music and song, and the choreography for the piece is contingent upon a costume made out of hair, which is inspired by Afghan Hound dog racing. The transformation of genders and characters happens through the use of this costume, which symbolises different sexualities and kinds of identities. Some of these are hidden or repressed, others function as signs of power or coercion.

The lyrics of the first song, for example, uses quotes by the Afghan activist, writer and politician in exile, Malalai Joya; the second tells the tale of a Bacha Bazi (a young boy trained to act as girl, who dance at men's parties but is also a sex slave); the third character revolves around powerful male speech and masculine authority, and the last character, is a former Bacha Posh, a girl raised as a boy, when there are no sons in the family.

Afghan Hound brings to the fore repressed voices but also attempts to communicate stories from within Afghan tradition and culture, by challenging the stereotypical Western discourse on the Arabic World and its often reductive positioning of it.

/ Katerina Gregos, curator Danish pavillion Venice Biennial 2011

Pictures: Hair (cropped) /FAN / dead woman walking

TAMARA DE LAVAL

TAMARA DE LAVAL

Född 1951 i Stockholm
Bor och arbetar i Malmö och i Karstorpsvik, Östergötland

Tamara blev målare därför att hon upplevde att bildspråket är ett eget språk, ett språk som hon behärskar bättre än det skrivna. Med hjälp av litterära liknelser förklarar hon vidare: liksom poesin är hennes bilder; hennes berättelser, ofta mer abstrakta i sitt uttryck. Eller så kan de vara som en filosofisk text, som kan röra sig mellan snårigt och klart beroende på vad hon vill förmedla och uttrycka. Hon berättar: "Jag målar och ritar hela dagarna, alltid. Jag har många skisser och fotografier som jag brer ut runt mig på bordet eller på golvet och sedan börjar jag måla med de som utgångspunkt. Sedan växer bilderna av sig själv, ibland helt fristående från skisserna."

Tamaras arbeten bygger på hennes livserfarenhet och verklighet. Verken kommer till stor del att handla om relationer, men också om att vara politiskt och feministiskt medveten, och politiska skeenden och händelser som äger rum under arbetets gång avsätter också spår i bildernas gestaltning. "Jag målar ju mest kvinnor" säger hon, "men det är kanske för att jag mest kan identifiera mig med dem."

Men i sina målningar väver hon också in sin andra verklighet; en vibrerande närhet till naturen, som hon beskriver som en viss sorts andlighet.

Tamara inspireras av filosoferna Deleuzes och Guattaris teorier om ett rhizomatiskt, icke hierarkiskt och kronologiskt sätt att tänka, nätverka, samarbeta och sprida idéer. Hon delar också deras uppfattning om de negativa effekter som könsnormer och det patriarkala systemet har på kvinnors oberoende och kontroll över sina egna kroppar. Under lång tid bodde hon i länder där det patriarkaliska samhällets effekter var uppenbara och tydliga - men hon säger att hon upplever att dessa mönster finns även här, fast mer dolt, lömskt. Tydligast upplevde hon det under sin uppväxttid.

På utställningen Gender Heart visar Tamara verk som handlar om just kvinnors situation när de växer upp och de roller som de pådyvlas. Där finns sammanhang och placering i tid och rum genom de aktuella politiska händelser i världen som också finns med i bilderna.

Tamara menar att man med konstens hjälp kan uttrycka frågor och svar på olika sätt. Ibland är det bra med ett väldigt tydligt konstprojekt som ställer skarpa frågor, men kanske låter betraktaren själv fundera på svaren. "Ibland kan det som i mina målningar först bara upplevas som ett vackert landskap. Sedan uppstår det kanske långsamt existentiella eller politiska funderingar för betraktaren när de ser vidare på bilden."

Bilder: Learning to Walk Between Raindrops to Keep Dry / I Naturen (beskurna)

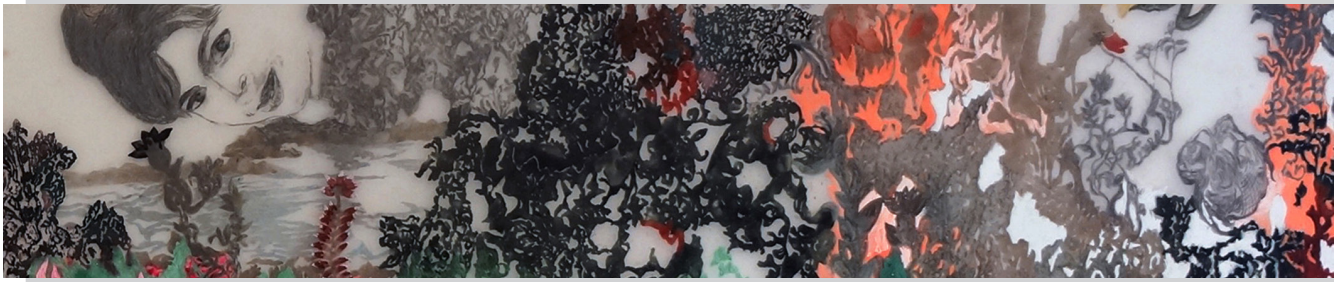
TAMARA DE LAVAL

Born 1951 in Stockholm
Lives and works in Malmö and in Karstorpsvik, Östergötland

Tamara became a painter because she felt that visual grammar is an entity of its own, a language she commands better than the written language. She elaborates with the help of literary analogies: like poetry, her pictures, her narratives, are often more abstract in their expression. Or they can be like a philosophical text, alternating between dense to clear depending on what she wants to pass on and express. She tells us: "I paint and draw constantly, daily. I have a lot of sketches and photos that I spread around me on the table or the floor, and then using them as the starting point I begin to paint. The pictures emerge of their own accord, sometimes quite independently from the sketches."

Tamara's works are based on her life experience and her reality. The works are largely about relations, as well as being politically and feministically aware, and political processes and events that take place while the work is taking shape also influence the painting's final presentation. "I mostly paint women," she says, "but it is perhaps because I can most easily identify with them." Into her paintings she also weaves her other reality: a vibrant closeness to nature, which she describes as a sort of spirituality. Tamara is inspired by the theories of philosophers Deleuze and Guattari of a rhizomatic, non-hierarchic and chronological way to think, network, cooperate and spread ideas. She also shares their opinion on the negative effects that gender norms and the patriarchal system have on women's independence and control over their own bodies. For a long time she lived in countries where the effects of the patriarchal society were evident and distinct – but she says that she perceives these patterns to exist here too, although more concealed, insidious. She experienced it most clearly in her formative years.

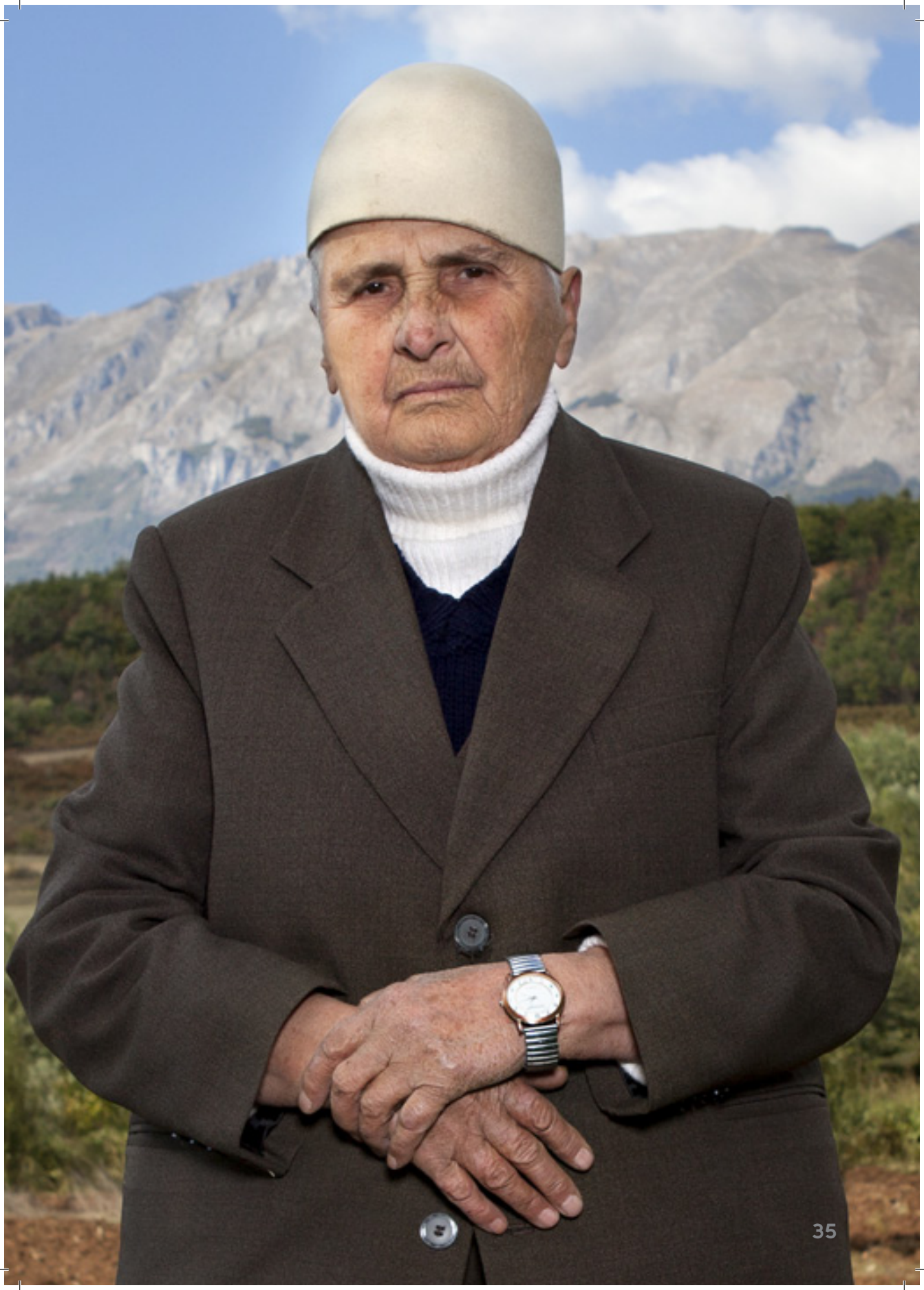
In the exhibition Gender Heart, Tamara shows works that in particular deal with women's situation when they are growing up, and the roles in which they are cast. There is context and placement in time and space through the inclusion in the pictures of contemporary world political events. Tamara considers that with the help of art you can express questions and responses in different ways. Sometimes it is good to have a highly concrete art project which asks urgent questions, but perhaps allows the observers to reflect on the answers. "Sometimes like in my pictures it can at first be perceived merely as a beautiful landscape. Then perhaps existential or political considerations occur to observers when they look more closely at the picture."

Pictures: Learning to Walk Between Raindrops to Keep Dry / In Nature (cropped)

JILL PETERS

JILL PETERS

Född 1968 I Miami
Bor och verkar i Miami och New York

Jill Peters är fotograf och hennes arbeten är ofta projekt som sträcker sig över lång tid. I sin konstnärliga praktik behandlar hon frågor kring mänsklig identitet; just nu är hennes fokus på hur genus förhåller sig till kultur och tradition.

Hennes fotografier i Gender Heart är tagna mellan 2009 – 2014 och ingår i en pågående fotografiserie kallad Sworn Virgins of Albania (Albaniens edsvurna jungfrur). Dessa kvinnor, som i Albanien kallas för burnesha, har av sociokulturella skäl svurit på att förbli jungfrur och leva som män. Jill har flera gånger återvänt till Albanien för att på nytt fotografera kvinnorna, och för att leta efter fler edsvurna jungfrur. I våra dagar håller den här traditionen på att dö ut, och Jills porträtterade kvinnor är några av de sista kvarvarande edsvurna jungfrurna.

Med intresse för ämnen som berör mångfalden i den mänskliga erfarenheten, utforskar Jill hur olika kulturer har erkänt och uppmärksammat könsvarianter i sitt samhälle. Hennes intresse har varit delvis fotografiskt, delvis antropologiskt, och ur detta har ett projekt som presenterar gråzoner inom genus uppstått. Kan en kvinna bli en man därför att hon utropar sig till det? Slutar en pojke vara en pojke när han känner sig helt och hållet som en kvinna på insidan? Vår västerländska kultur har alltid lärt oss att det är antingen svart eller vitt: vi är antingen kvinnor eller män, antingen heterosexuella eller homosexuella. Men det vi inte vet om, eller inte vill kännas vid, är att runtom i världen har många kulturer genom historien accepterat; ja faktiskt upphöjt de som inte passar in i de strikta könsnormerna. Jills syfte är att starta ett samtal där våra invanda föreställningar om könsnormer utmanas genom att vi ser bortom vår egen kultursfär. Genom detta hoppas hon att vi kan få insikt i att vi alla lever inom samma spektrum av naturlig mänsklig variation, vare sig vi är stadigt rotade i det svart – vita eller i en gråzon någonstans däremellan.

Bilder: Hajdari / Lume 5 / Lume 6

JILL PETERS

Born in 1968 in Miami
Lives and works in Miami and New York

Jill Peters is a portrait photographer working on long-term documentary photography projects. Her emphasis is on human identity and her current area of exploration is gender and how it relates to culture and tradition.

Her photographs in Gender Heart, taken between 2009 and 2014, are part of an ongoing series called "Sworn Virgins of Albania". These women, known as burnesha in Albania, take a vow of celibacy and live as men for cultural reasons. Jill has returned to Albania several times, photographing the women again each time, and locating other sworn virgins. The tradition is in our days coming to an end and Jill's subjects are some of the last remaining sworn virgins.

Pictures: Hajdari / Lume 5 / Lume 6

With an interest in subjects that speak to the diversity of the human experience, Jill sets out to explore how different cultures have recognized and observed gender variance within their society. Part photography, part anthropology, her interests have combined to form a project that presents the grey areas of gender. Can a woman become a man because she proclaims it? Does a boy cease to be a boy when he feels completely female inside? Our western culture has always taught us that the issue is black and white: we are either male or female, either gay or straight. But what we fail to recognize is that around the world, many cultures throughout history have accepted, even celebrated those who do not fit into this strict perception of gender identity. Jill's intent is to open a dialogue that challenges our long held beliefs about gender norms by looking outside our own culture. By doing this, she hopes that maybe we can come to recognize that we are all living within the same spectrum of natural human variance, whether we find ourselves planted firmly in the black and white, or in a grey area somewhere in between.

JULIA BONDESSON

JULIA BONDESSON

Född 1983 i Kinnared, Halland
Bor och arbetar i Stockholm och Killeberg

Julia Bondesson har sin konstnärliga bas i skulpterandet. Hon laborerar med kroppen som referens och närvaro och lyhördhet inför det material hon arbetar med påverkar skulpturernas form. Därefter blir rörelsen i skulpturerna och i miljön runt omkring viktig och hon placerar dem i ett sammanhang för att iscensätta det ämne hon arbetar med.

Julias erfarenheter från dans och dockteater är viktiga influenser i hennes konstnärskap och hon har studerat traditionellt handdocksspel under Mästare Hsu Wang och hans teatergrupp Hsiao Hsi Yuan Puppet Theater i Taiwan. Spelen som uppförs i templen, för gudarna, är moraliserande och handlar om kampen mellan gott och ont. Dess karaktärer är förenklade och indelade i olika kategorier av personlighet, kön och art: från god till ond och hela spektret däremellan. Med denna kunskapsbas gestaltar Julia tidlösa arketyper i porträttform. Porträtt av människor som passerat och gjort intryck. Främlingar som sagt något viktigt om vår tid.

Frågeställningarna Julia arbetar med utgår från personliga erfarenheter, samtidigt som hon i sin konstnärliga praktik strävar efter det generella – det universella. Kropparna i hennes verk är könlösa; där finns luckor som betraktaren kan fylla med sina egna erfarenheter. Hon vill gestalta livet och ur detta väcks fundamentala frågor om hur det är det att leva som människa idag.

Julias verk i Gender Heart handlar om vilka de mest karaktäristiska mänskliga egenskaperna är, de som skiljer oss från andra djurarter. Det är ett porträtt av en träskulptör som levde för 100 år sedan

men nu har iklätt sig en roll och gestaltar en fågel. Verket ställer frågor om hur det känns i kroppen att iaktta, imitera och identifiera sig med en annan varelse. Eller till och med förvandlas till den. Hur långt kan och vill vi sträcka vår inlevelseförmåga och förståelse för en individ av en annan art? Vilka egenskaper länkar oss samman? Vilka regler gäller när vi spelar våra roller som människor?

Julia menar att konstnärer kan tillföra fler dimensioner till en politisk diskussion genom att väcka betraktarens egna frågor. Språket är i sig en abstraktion och innebörden i det vi försöker uttrycka är så mycket större än det som kan formuleras i ord, men genom konsten kan man säga saker som skulle låta naiva om man försökte uttrycka dem verbalt. Medan andra medier behöver filtrera och förenkla för att nå fram, har konsten en möjlighet att vara komplicerad vilket gör den kraftfull och viktig.

Bilder: Over My Head (detalj) / Eternal Gesture

JULIA BONDESSON

Born 1983 in Kinnared, Halland
Lives and works in Stockholm and Killeberg

Julia Bondesson's artistic base is in sculpture. She works with the body as a reference, and presence and responsiveness to the material in which she is working affect the form of the sculptures. The movement in the sculptures and in the surrounding environment then becomes important, and she places them in a context to depict the topic with which she is working.

Julia's experience in dance and puppeteering are important influences in her artistry, and she has studied traditional glove puppet theatre under the Master, Hsu Wang, and his theatre group Hsiao Hsi Yuan Puppet Theater in Taiwan.

The dramas presented in the temples, for the gods, are morality plays dealing with the struggle between good and evil. Their characters are simplified and divided into different categories by personality, gender and type: from good to evil and the entire spectrum in between.

With this knowledge bank, Julia presents timeless archetypes in the form of portraits – portraits of people who have passed and left an impression, strangers who have said something important about our times.

The issues with which Julia works are based on personal experiences, at the same time as in her artistic idiom she strives for generality – for the universal. The bodies in her works seem genderless: there are gaps which observers can fill with their own experiences. She wants to represent life, and from this, fundamental questions are raised about the human condition today.

In her work in Gender Heart, she asks questions to do with which are the most characteristic human properties, the properties that distinguish us from other animal species. It is a portrait of a wood sculptor who lived 100 years ago but has now taken on a role and appears as a bird. The work asks how it feels bodily to observe, imitate and identify with another being. Or to even be transformed into it. How far does our empathy and understanding for an individual of another species extend – and how far do we want it to extend? What properties link us? What are the rules when we play the role of humans?

Julia thinks artists can add more dimensions to a political discussion by awakening the observers' own questions. Language in itself is an abstraction, and the meaning inherent in what we try to say is so much greater than what can be put into words, but through art we can say things that would sound naïve if we tried to express them verbally. While other media need to filter and simplify to get through, art is able to be complicated, which makes it forceful and important.

Pictures: Over My Head (detalj) / Eternal Gesture

MUSEUM ANNA NORDLANDER

MUSEUM ANNA NORDLANDER

ELISABETH BARNEKOW (1874 – 1942)
IDA THORESEN (1863 – 1937)

”Ni tror väl inte att vi konstnärinnor någonsin skulle vilja finna på att särskilja oss i grupp endast för vår egenskap av kvinnor? Jag menar, skulle vilja framträda och utställa oss själva, om vi icke vore därtill nödda och tvungna?” Citatet[1] är Ida von Schultzenheims, konstnär och Föreningen svenska konstnärinnors första ordförande. Det kan låta drastiskt men föreningen föddes ur av vad som verkligen upplevdes som nöd och tvång. Vid det första styrelsemötet, 16 mars 1910[2], hade det gått 46 år sedan Konstakademin i Stockholm hade börjat undervisa kvinnliga elever. Sedan mitten av 1800-talet hade både män och kvinnor sett en ökning av rättigheter och frihet, samtidigt som många av det nya seklets kvinnliga konstnärer fortfarande fann det svårt att etablera sig.
När Ida von Schultzenheim, efter konststudier i Paris, återvände till Sverige upplevde hon att hon och hennes kvinnliga kollegor levde i isolering. Både Konstnärsförbundet och dess avknoppning De Unga arrangerade utställningar och även om Konstnärsförbundet var mansdominerat så medverkade även kvinnor. De unga, däremot, var en förening som enligt stadgarna endast var öppen för män. Att denna könssegregering var stadgeförd var en återgång till de tankegångar som präglade grundandet av den för män exklusiva Konstnärsklubben 1856[3]. I början av 1900-talet var konstnär ett respekterat yrke för kvinnor och De ungas stadgar kan ses som ett led i en kamp mot kvinnlig frigörelse.[4]
Föreningen svenska konstnärinnor grundades för att de kvinnliga konstnärerna gemensamt skulle kunna hävda sin rätt som konstnärer och kvinnor.
Två av de kvinnor som var aktiva i styrelsen under lång tid framåt var målaren Elisabeth Barnekow och skulptören Ida Thoresen.

Elisabeth Barnekow var förutom ledamot i Föreningen svenska konstnärinnor även föreningens sekreterare mellan åren 1913 – 1933. Barnekow påbörjade sina konststudier som 17-årig elev på Elisabeth Keysers målarskola i Stockholm innan hon fortsatte med studier i Paris under fem år. Efter det att hon återvänt till Sverige ägnade hon sig främst åt porträttmåleri.
Många av de porträtt som bevarats föreställer Barnekows konstnärskollega Ida Thoresen. Tillsammans medverkade de vid ett flertal utställningar, både i Sverige och utomlands. Barnekows måleri ställdes ut i samband med de utställningar som Föreningen svenska konstnärinnor själva arrangerade i Köpenhamn, Wien, Paris.
Under sina sista levnadsår upptogs mycket av Barnekows tid åt forskning rörande svenska kvinnliga konstnärer under seklen fram till år 1830. Denna forskning gjordes tillsammans med Gertrud Serner, intendent vid Nationalmuseum, och deras rön skulle sammanställas i ett lexikon om två band. Arbetet avbröts på grund av Elisabeth Barnekows död och det ofullständiga lexikonet finns i dag på Nationalmuseum.

Ida Thoresen kom att få en internationell uppväxt med konststudier i Paris. I Frankrike medverkade hon även vid konstsalonger mellan åren 1894 – 1900. Som skulptör besatt Ida Thoresen ett stort kunnande. Verken Över djupen och Soldyrkaren, vars modell ingår i

MAN – Museum Anna Nordlanders samlingar, är båda permanent utställda på svensk-amerikanska museet i Philadelphia, USA. Två av hennes konstverk ingår även i samlingarna vid Aberdeen Art Gallery i Skottland. Ida Thoresen finns även representerad på Nationalmuseum och Musikmuseet i Stockholm samt i samlingarna vid Jamtli i Östersund.

Ida Thoresens liv gick jämsides med Elisabeth Barnekows. I källorna beskrivs de som nära vänner eller livskamrater. Vid Ida Thoresens bortgång år 1937 kunde man i Svenska Dagbladet läsa:

”I förening med sin trogna livskamrat och konstnärsvän Elisabeth Barnekow vann hon uppskattning och sympati vart hon än vände sig. Hon tillhörde en generation, som nu håller på att försvinna, en rakryggad, ärlig, självständig typ människor, som det gör gott att minnas.”

/Anders Jansson,
chef på Museum Anna Nordlander

1 Föreningen svenska konstnärinnor 1910 – 1960. Almqvist & Wiksells, Uppsala 1960
2 Werkmäster
3 Konstnärsklubben röstade så sent som mars 2013 nej till att uppta kvinnliga medlemmar.
4 Barbro Werkmäster ”Att överskrida gränser” – Svenska modernister 1900 – 1930. Mjellby konstmuseum Halmstadsgruppens museum och Norrköpings konstmuseum.

Bild / picture:
Elisabeth Barnekows porträtt av /
portrait of Ida Thoresen (beskuren / cropped)

At the beginning of the 20th century, despite growing respect for their profession many female artists still found it difficult to become established.

The Association of Swedish Female Artists was founded in 1910 to enable female artists together to assert their rights as artists and women. The association among other things arranged exhibitions in Copenhagen, Vienna and Paris.
The artists and lifelong friends Elisabeth Barnekow and Ida Thoresen were for a long time active members of the association’s board.

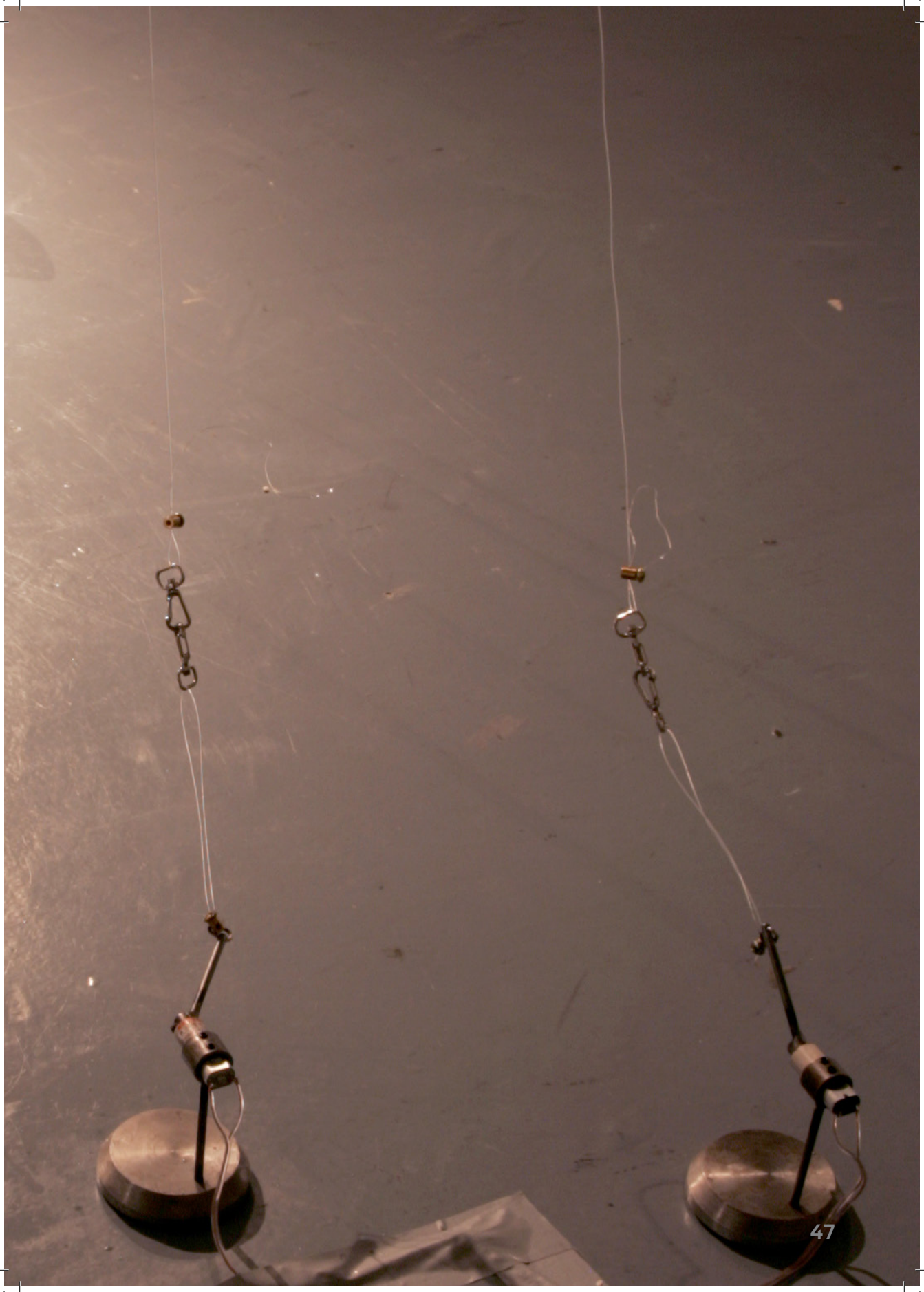
Barnekow painted mostly portraits, and many of the preserved portraits are of Thoresen. They had several exhibitions together, both in and outside Sweden. Together with Gertrud Sterner of the National Museum of Fine Arts, Barnekow researched female artists through the centuries up until 1830. Their findings were to be published in a compendium, but the work ceased due to Barnekow’s death. The incomplete compendium is today at the National Museum of Fine Arts.

Thoresen was a gifted sculptor. Her works Över djupen and Soldyrkaren are both on permanent exhibition at the American Swedish Historical Museum, USA. Two of her artworks are included in collections at the Aberdeen Art Gallery in Scotland and she is represented at the National Museum of Fine Arts and the Stockholm Music Museum and in collections at Jamtli in Östersund.

/Anders Jansson,
manager of Museum Anna Nordlander

ADRIANA SALAZAR

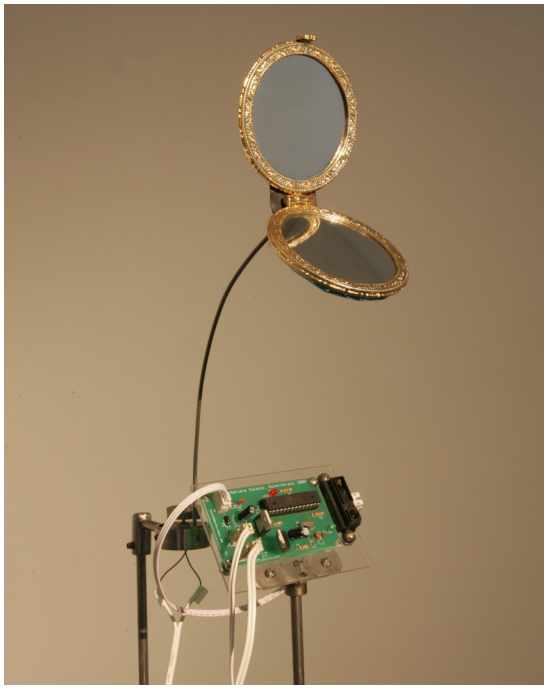

ADRIANA SALAZAR

Född 1980 i Bogotá, Colombia
Bor och verkar i Mexico City

Ur en vetenskaplig synvinkel definieras liv som något som består över tid, som något som förändras och utvecklas. Med den här definitionen räcker en mänsklig livslängd inte till för att vi ska kunna greppa hela spektret av liv. Man skulle kunna säga att saker som vi betraktar som icke-levande, som till exempel planeter eller klippformationer, kan besitta liv som vi inte förmår uppfatta: de rör sig och förändras i ett mycket långsamt tempo, de har ett ursprung och framför sig ett troligt slut.

Dessa tankar om gränserna för liv har ständigt funnits närvarande i Adriana Salazars arbeten, först subtilt men efterhand allt mer direkt och tydligt. Hon har skapat maskiner som efterapar mänskliga gester och handlingar och hon har, med hjälp av mekanik, gett liv åt gamla föremål, döda växtdelar, stockar och uppstoppade djur. Genom sina arbeten har hon kommit att reflektera över likheten mellan växter, djur och föremål som vi betraktar som utan liv.

De verk av Adriana som visas i Gender Heart uttrycker att föremål kan ha eget liv. I Samba finns på samma gång kroppen och hur den använt sina föremål osynligt närvarande; dess vanor och gester. I Self Portrait (Självporträtt) börjar en spegel skaka när man kommer nära den för att betrakta sig själv, därmed blir spegelbilden suddig och syftet med spegeln blir det motsatta mot vad den antas vara skapad för. Spegeln avslöjar sin sanna natur: en spegel är, av naturen, något som förvränger, och något som reagerar på vår närvaro. Adriana säger att kön är något som kan betraktas som något man förvärvar genom kulturella och samhälleliga normer, och inte nödvändigtvis något som man fötts med, något som är biologiskt och bestående. Enligt samma tankegång kan föremål fungera som triggers av könsvariationer och kan också vara medel för att avkoda och konstruera kön. Att ha på sig ett särskilt klädesplagg på ett särskilt sätt eller att använda speciella gester kan vara några av många sätt att konstruera kön. Adriana anser att det är viktigt för konstnärer, likaväl som för alla medborgare, att på något sätt försöka påverka samhället. Konstens inverkan på samhället är många gånger inte omedelbart synlig eller uppenbar vid en flyktig blick: den kan verka genom en förändring av perspektivet, en förskjutning av tingen, eller genom att signalera om eller peka ut oupptäckta obeaktade tillstånd som hittills passerat obemärkta.

Bilder: Samba / Self Portrait

ADRIANA SALAZAR

Born in 1980 in Bogotá, Colombia
Lives and works in Mexico City

The definition of life, from a scientific point of view, states that a living thing is something that endures through time, something that changes or evolves. In this sense, the measure of a human lifespan is insufficient to grasp the whole spectrum of the living. We could say that things that are considered inanimate, such as planets or earthly rock formations, can have a life that is not captured by our perception: they are moving and changing at a very slow speed and they have an origin and ahead of them a possible end.

These thoughts about the boundaries of life have been present throughout Adriana Salazar's work, first in a subtle manner, and later in a more direct and clearer way. She has been building machines which replicated certain human gestures and actions, and she has, by using mechanics, been animating old objects, dead fragments of plants, logs and taxidermy animals. Her works have led her to consider the resemblance between plants, animals and objects embedded in the realm of inanimate things.

Adriana's works in Gender Heart are manifestations of how objects are imprinted with a life of their own. In Samba, at the same time, these objects are ghosts of the presence of the body's use, its habits, and its gestures. In Self-portrait, a mirror shakes and is thereby blurring any reflection when looked at it, serving a purpose that is opposite to the one it is believed it was created for. The mirror shows its true purpose: a mirror is, by nature, a distorting device, and one that reacts to our presence. She says that gender can be thought of as something acquired through cultural standards, and not something that is necessarily innate, biological or permanent. In this same train of thought, objects can become detonators of gender differentiation, and can also become ways of decoding and constructing gender. Wearing a certain garment in a certain way or having a certain gesture can be a few of many ways of constructing gender.

Adriana states that it is important for artists as well as for any individual that need to be part of a society, to in one way or another work on society. Art's impact on society may sometimes not be immediately visible or evident at first glance: it could operate as slight change of perspective, a displacement of things, or as an action of signalling or pointing out unnoticed matters.

Pictures: Samba / Self Portrait

TEJAL SHAH

TEJAL SHAH

Född 1979 I Bhilai, Chattisgarh i Indien
Bor och verkar i Goa, Indien

Tejal Shahs konstnärskap utgörs av allting och allt möjligt; det innefattar video, fotografi, performance, mat, teckning, ljud, installationer och olika metoder för hållbart leverne. Att uppleva dennes arbeten är att träda in i alternativa märkliga världar fulla av fakta, fiktion, poesi och mytologi. Där finns lager på lager av alternativa förhållanden mellan olika arter, ekologi, kön, post-porn, sexualitet och medvetenhet som vi uppmanas att medverka i. Efter att nyligen ha kommit ut som ekosexuell, säger Tejal att hen är ”någon sorts konstnär som arbetar med någon sorts natur.”

Videoinstallationen Between the Waves (Mellan vågorna) är en levande och metaforisk skildring, som om Tejal har skapat en ny berättelse om arternas uppkomst, en berättelse som länge varit bortglömd, eller som har hittats i en avlägsen framtid.
Tejal skapar sensuella, poetiska, betydelseladdade landskap, i vilka hen placerar subjekt som bär på personliga och politiska metaforer – de är förkroppslingar av det queera, eko-sexuella, teknologiska, andliga och vetenskapliga. Deras handlingar tycks på samma gång arkaiska och futuristiska; primitiva men samtidigt utförda av trängande nödvändighet och med stark kraft.

I Tejals verk finns flera lager av mytologiska referenser invävda och problematiserade. Den mest uppenbara är kanske den till konstnären Rebecca Horns gestalt Einhorn (Enhörning). Horn har beskrivit gestalten i Einhorn som utpräglat borgerlig: den (kvinnliga) varelsen rör sig elegant; mer som en mytologisk varelse än som ett djur, naken men asexuell. Tejals varelser är dock varken borgerliga eller asexuella. De är simpla och okonstlade, de praktiserar en ritualistisk och in tuitiv utforskning, ogenerat sökande efter närhet.

Tejals verk blir i praktiken - och också offentligt sett - politiska genom den omgivning de verkar i och den ståndpunkt Tejal intar. Att skapa och sprida ett radikalt verk såsom Between the Waves, är en verklig utmaning för konstnärer i Indien, vars yttrandefrihet och kreativa uttryck alldeles för ofta möter betydande censur både från staten och från icke-statliga aktörer. De handlingar präglade av kärlek, sensualitet eller sexualitet som utförs av Tejals gestalter kan tolkas som påstridigt politiska då de formulerar en rättighet som går bortom den föreskrivna normen om två kön, som tvingas på oss genom otaliga varianter av såväl sociala som statliga repressioner i nutida demokratier.

Bilder: Ur verket Between the Waves

TEJAL SHAH

Born 1979 in Bhilai, Chattisgarh, India
Lives and works in Goa, India

Tejal Shah's art practice incorporates everything and anything, including video, photography, performance, food, drawing, sound, installation, and modes of sustainable living. Experiencing their works entails you entering an alter-curious worlds riddled with fact, fiction, poetry and mythology, which compel us to engage with layered propositions on the relationships between interspecies, ecology, gender, post-porn, sexuality and consciousness. Having recently come out as an ecosexual, they think of themself as 'some kind of artist working on some kind of nature'.

The video installation Between the Waves has a vivid and metaphoric narrative, as if Shah has created a new story of the origin of a species that has been forgotten for a long time, or found from the distant future.
Tejal creates sensual, poetic, hetero-topic landscapes within which they place subjects that inhabit personal and political metaphors – embodiments of the queer, eco-sexual, inter-special, technological, spiritual and scientific. Their activities feel archaic and futuristic at the same time, primitive but filled with urgency and agency.

Multiple historical and mythological references are layered, woven and problematized. That which is perhaps most obvious is the reference to the artist Rebecca Horn's figure Einhorn. Horn has described the subject in Einhorn (Unicorn) as "very bourgeois": the (female) creature walks elegantly; more like a mythical creature than an animal, naked but asexual. Tejal's subjects, however, are neither bourgeois nor asexual. They are base and unself-conscious, embodying a ritualistic and intuitive exploration, unapologetically seeking closeness.

Tejal's work becomes practically and publicly political through its situated context and their subject position(s). The making and dissemination of radical works such as Between the Waves is a real challenge for artists in India where freedom of speech and creative expression all too often face serious censorship from state and non-state actors. Actions of love, sensuality or sexuality being performed by their subjects can be read as assertively political – articulating the right of a subjectivity beyond the scripted gender binary enforced through various expressions of social as well as state repressions in contemporary democracies.

Pictures: From the film Between the Waves

ELIAS BJÖRN

ELIAS BJÖRN

Född 1979 i Lund
Bor och arbetar i Malmö

Elias arbetar intuitivt, undersökande och långsamt. I hans arbeten är personliga känslor och upplevelser centrala och han ställer frågor som rör människans identitet och mer specifikt maskuliniteten. Hur och varför definieras maskuliniteten som den gör? Hur stort är självbestämmandet över våra egna jag i formandet av våra personligheter och den egna identiteten? Vilka val gör människan och varför? Den egna kroppen är ofta Elias fysiska utgångspunkt i konstnärskapet - som inspiration och som material. "Det första omvärlden möter är min kropp, min persona. Det är utifrån den jag mäts och bedöms" konstaterar han. Elias menar att kroppen stundtals kan upplevas som ett fängelse eftersom den definierar oss för andra utan vår egen påverkan. Vem du är bestäms många gånger av andras inställning till dig, inte hur du förhåller dig till dem.

Med hjälp av olika tekniker som performance och fotografi utsätter Elias människor för mannens och människans mångsidighet, för det vi inte är vana vid att uppleva, som den omanliga mannen; den som står utanför de vedertagna benämningarna. I sina arbeten påtalar han att vi kan något mer, att vi kan vara någonting annat än det omvärlden har sagt till oss att vara. Det är en fråga om självbestämmande, tillåtelse och frihet i en ständig rörelse.

I Gender Heart ställer Elias ut två verk. Utanför Havremagasinet återfinns en träskulptur som har formen av en reklamskylt. Den bär texten "MÄN ASSÅ". Den handlar om det talspråkiga, om hur lättvindigt det är att kategorisera mannen utifrån sitt kön, baserat på ett beteende som vi benämner manligt. I Havremagasinets källarplan möts besökaren av en träskulptur, men det är inte det materiella som är konsten i verket, utan handlingen: det att besökarna själva kan bygga vidare på skulpturen. Den har en förlaga i form av ett fotografi av Elias egen kropp, och under utställningens gång bygger han och besökarna vidare på skulpturen och kommer tillsammans överens om hur den i detalj ska utformas.

För Elias är det viktigt att som konstnär föra fram sina politiska ställningstaganden för att försöka påverka samhället – även om det kan vara svårt att veta hur det bäst ska göras. Hur precis man kan och bör vara beror bland annat på frågeställningen, vilken konstnär, situation och arbetsmetod. Och eftersom världen ständigt är stadd i förändring antar han att politisk konst kommer att se annorlunda ut i framtiden, och arenan och spelreglerna likaväl. Dock tror han på att arbeta tålmodigt och långsamt - så kan en varaktig förändring komma till stånd.

Bilder: Man i slänt, 2011, fotografi (beskuren) /
Här vilar Manligheten, 2013, skulptur

ELIAS BJÖRN

Born 1979 in Lund
Lives and works in Malmö

Elias works intuitively investigatively and slowly. Personal feelings and experiences are central to his works and his questions are to do with the human identity, and more specifically masculinity. How and why is masculinity defined as it is? What is the extent of self-autonomy over our own ego in forming our personalities and our own identity? What choices do people make and why? Elias's starting point in his art is often his own body - as inspiration and as material. "The first thing the world about me encounters is my body, my persona. That is the basis upon which I am measured and assessed," he says.
Elias feels that the body can occasionally be perceived as a prison, since it defines us to others without our influence. Who you are is in many cases decided by others attitude towards you, not how you respond to them.
Through performance and photography, Elias exposes people to the versatility of the man and the human, because we are not used to experiencing it, like the unmanly man: the one who is beyond accepted terminology. In his work he states that we can do something more, that we can be something other than what the world around us has told us to be. It is a question of autonomy, licence and freedom, in an eternal movement.

Elias is exhibiting two works in Gender Heart. Outside Havremagasinet stands a wooden sculpture formed like an advertising hoarding. It bears the text "MÄN ASSÅ" (MEN, LIKE). It is about the spoken word, and how easy it is to categorise men based on their gender, based on a behaviour which we call manly. On the basement floor of Havremagasinet, the visitor encounters a wooden sculpture, but the art does not lie in the material, but in the action: the fact that the visitors themselves can add to the sculpture. It has a blueprint in the form of a photograph of Elias's own body, and during the course of the exhibition, he and the visitors add to the sculpture and together agree on how in detail it is to be designed.

To Elias, it is important as an artist to make his political statements to try to influence society – even though it can be difficult to know how best to do it: how precisely you can and should formulate the questions. But there are many different artists, many different ways in which to put questions. And since the world is in constant change, he assumes that political art will look different in a near future, as will the arena and game rules. However he believes in working patiently and slowly – that is how lasting change can come about.

Pictures: Man in slope, 2011, photography (cropped) / Here lies Manhood, 2013, sculpture

GENDER HEART 8/11 2014 – 11/1 2015

Konsthallschef
Manager
RICKY SANDBERG

Curators GENDER HEART
ANJA ÖRN, THERESE ENGSTRÖM & SARA EDSTRÖM / GALLERI SYSTER

Koordinator seminariedag
Coordinator seminar day
DAVID VIKGREN / GALLERI SYSTER

Texter, textbearbetning
Texts, text editing
THERESE ENGSTRÖM

Utställningskordinator
Exhibition Coordinator
ANJA ÖRN

Informatör
Marketing Director
SARA EDSTRÖM

Koordinator publika avdelningen
Coordinator Public Department
VIVEKA ENGHOLM

Konstpedagogisk ledare
Art Education Director
INGELA ÖGREN WEINMAR

Utställningstekniker
Exhibition technician
OLOF LARSSON

Praktikanter
Trainees
ARON ZEKARIAS TESEGAY
TEKLU TEAME
ABAY NEH DELNESSAW

Utställningsvärdar
Exhibition hosts
LINDA STENMAN
EVA-LENA KURKKIO
KATARINA NILSSON
ULRIKA LUNDMARK

Översättningar
Translations
ELEX SPRÅKBYRÅ

Ekonomi
Economy
GERTRUD BACKMAN

Tack till / Thanks to
GALLERI SYSTERs medlemmar
members of Galleri Syster:
Karin Gradin, Christina Sikström, Britt-Louise Landfors, Jeanette Sundqvist, Stina Engman, Thomas Hämén
MARIANGELA MENDEZ
för konstkonsulterande
for art consulting
FANUEL WOLDU
Tolk/Translater

Katalogtryck
catalogue print
LULEÅ GRAFISKA

stöd till tryckning
print funding
LÄNGMANSKA KULTURFONDEN

Huvudfinansiärer
Main funders

Bodens kommun

NORRBOTTENS LÄNS LANDSTING

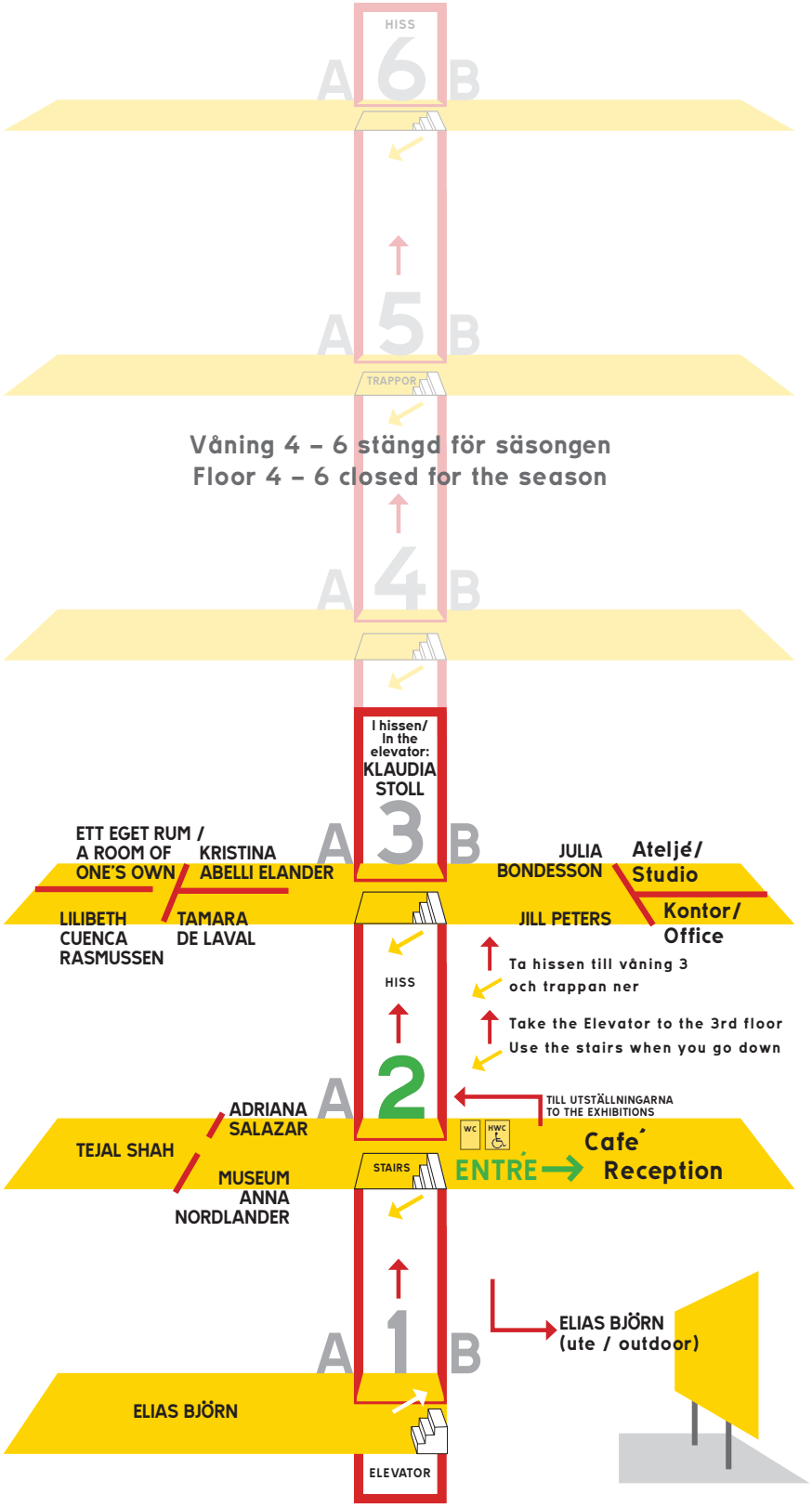
Delfinansiärer
Partial funders

Länsstyrelsen Norrbotten

KULTURRÅDET

ARVSFONDEN

HAVREMAGASINET
NORRBOTTENSVÄGEN 18
961 36 BODEN
0921 – 930 41
WWW.HAVREMAGASINET.SE

HISS
A 6 B
A 5 B
TRAPPOR
Våning 4 – 6 stängd för säsongen
Floor 4 – 6 closed for the season
A 4 B
I hissen/
In the
elevator:
KLAUDIA
STOLL
A 3 B
ETT EGET RUM /
A ROOM OF
ONE'S OWN
KRISTINA
ABELLI ELANDER
LILIBETH
CUENCA
RASMUSSEN
TAMARA
DE LAVAL
JULIA
BONDESSON
Ateljé/
Studio
JILL PETERS
Kontor/
Office
HISS
Ta hissen till våning 3
och trappan ner
Take the Elevator to the 3rd floor
Use the stairs when you go down
A 2
TILL UTSTÄLLNINGARNA
TO THE EXHIBITIONS
ADRIANA
SALAZAR
TEJAL SHAH
MUSEUM
ANNA
NORDLANDER
WC
HWC
STAIRS
ENTRÉ
Café
Reception
A 1 B
ELIAS BJÖRN
(ute / outdoor)
ELIAS BJÖRN
ELEVATOR

HAVRE
MAGASINET

Länskonsthall Boden